

takdim:

ŞEYH ÂLLAME SÜLEYMAN BİN NÂSİR EL-ULVAN

CIHAD YOLUNDAKİ İŞARETLER

- ŞEYH MUHAMMED BİN ABDULLAH EL-HASİM -

www.ilimvecihad.com

Eserin Adı:

Cihad Yolundaki İşaretler

Müellif:

Şeyh Muhammed bin Abdullah el-Hasım

Gözden Geçiren:

Şeyh Âllame Süleyman bin Nâsır el-Ulvan

Tercüme:

ilimvecihad.com

Dizgi & Mizanpaj:

ilimvecihad.com

Kapak:

ilimvecihad.com

Web & İrtibat:

ilimvecihad.com

1443 / 2022

İÇİNDEKİLER

Mukaddime	7
-----------------	---

- CİHADIN FAZİLETLERİ -

1- Cihad En Faziletli Ameldir	12
2- Cihad, Birey ve Ümmet İçin Hayattır	17
3- Cihad; İzzet ve Şeref Yoludur, Cihadı Terk Etmek; Zillet ve Alçalma Yoludur	19
4- Cihad, Zararı Kabul Etmeyen Bir Ticarettir	20
5- Cihad, Allah'ın Kendisiyle Günahları Bağışladığı En Büyük Ameldir	22
6- Allah Yolunda Cihad Keder ve Üzüntüyü Giderir	23
7- Cihadın Terki Helak ve Fitnedir	24

- CİHADA DAİR HAKİKATLER -

1- Allah Yolunda Cihadın En Büyük ve En Yüce Gayesi	28
2- İlim ve Cihad	31
3- Cihadın Racih Maslahatı	34
4- “Hoşunuza Gitmesede Cihad Üzerinize Farz Kılındı”	37
5- Hazırlık Yapmanın/Teçhizatlanmanın Gerekliği	39
6- Savunma Cihadında Herhangi Bir Şart Koşulmaz	41
7- Maddi Kuvvetin Akide ve İman Karşısındaki Yenilgisi	43
8- İbret Çoklukta Değildir	45
9- Düşmanlarımız Cihadda Ne Kaybedecek?	47
10- Zaferin Sebepleri	49
11- Hezimetin Sebepleri, Hezimetin Gerçekleşmesindeki Hikmet ve Müslümanın Hezimet Durumundaki Tavrı	54
12- Cihadda Bey'at	62
13- Devleti İkame Etmek	63
14- Mücahid Nebi	65
15- Mü'minleri Müjdele!	68
Bir Şiir	70

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Şeyh Âllame Süleyman bin Nâsır el-Ulvan
(hafızahullah)'ın Takdimesi

Şeyh Muhammed el-Hasım (hafızahullah)'a ait
'Cihad Yolundaki İşaretler' kitabını okudum.
Kitap içerisinde aydınlatıcı bilgiler, faydalı
malumatlar ve samimi nasihatler olduğunu
gördüm. Kapsamlı ve faydalı bir kitap. Basılmasını
ve müslümanların okumasını tavsiye ederim.

Hicri, 1434/12/2

ilimvecihad.com

Mukaddime

Hamd; alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam mücahidlerin imamı ve muttakilerin (yüzleri aydınlatılmışların) önderi Muhammed bin Abdullah'a, onun âline, ashabına ve kıyamet gününe kadar onun yolunu takip eden, onun menhecinde ilerleyen ve onun gibi cihad edenlerin üzerine olsun. Bundan sonra; Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yüce ümmetinin hali hazırdaki halini gören kimse, tarihinde en zayıf ve en kötü dönemini yaşadığını bilir. Öyle ki, düşmanlarının işkencenin en kötüsünü reva gördüğü, erkeklerini öldürdüğü, beldelerini işgal edip, hayratlarını yağmaladığı zedelenmiş bir ümmet haline gelmiştir.

Ümmetimizin bugün yaşamış olduğu vakia, son asırda batılı yayılcı emperyalist hareketi sebebiyle acı bir sonuç haline geldi. Zira onlar, bu ümmetin izzetinin ancak bu din vesilesiyle olduğunu İslam beldelerine yalnızca müslümanların dinlerinde gevşeklik göstermelerinden sonra sahip olabileceklerini ve bu dinin, insanların hayatında kendisiyle muamele ettikleri ve kendisine muhakeme oldukları kanun olarak kalmasının, bu ümmetin uyanışına, izzetine ve şerefine dönmesinin en büyük sebebi olduğunu bildiler. Aynı şekilde bunun İslam beldelerindeki egemenliklerini ve menfaatlerini tehdit eden en büyük tehlike olduğunu anladılar. Böylece bu dini yargıdan tecrit etmek için ve dini yalnızca mescidlerle kısıtlı kılmak için demokrasi yalanını getirdiler. Temiz kanunları alçak beşeri anayasalar ile değiştirdiler. İlk kanun dini devletten ayırt etmeyi içerdi. Böylece egemenlikleri güven altında olacak ve müslümanların onlara bağlılığı garanti altına alınmış olacaktı.

Bu kanun ikinci olarak; ahlakî ve itikadî noktada özgürlüğü yasal hale getirecek batılılaşmayı ve yıkım aletlerinin bu ümmet içerisinde kalmasını içermektedir.

İnsanların, krallarının dini üzere olduğunu ve bulanıklığın pınar başından başladığını bildiler ve bundan ötürü insanların üzerlerine şerlerini Allah'a gereken saygıyı göstermeyen ve Allah'ın şeriatına doğrudan yönelmeyen sefih fasid yöneticileri musallat ettiler. Zira onlar (efendilerine) sadık uşaklar ve güvenilir yardımcılar oldular. Kendilerine arzuladıkları şeyler ve makamlar verildiği takdirde efendilerine itaat etme ve projelerini hayata dökme hususunda ellerinden geleni ardlarına koymadılar.

Bu dindeki emarelerini kaldırıp yok etmek için çabaladıkları en büyük husus Allah yolunda cihaddır. Çünkü İslam'ın cihad anlayışı, sadece onların planlarının karşısında durmak ve İslam topraklarını onlardan kurtarmayı emretmek ile yetinmez. Bilakis kendi topraklarında onlara karşı savaşmak ve onları müslümanların hükmü altına dahil etmeye kadar uzanır. Ya İslam'ı benimsemeleri ile ya da İslam'ın hükümlerine ve devletine boyun eğerek zelil bir şekilde elleriyle cizye verinceye kadar.

Cihadı terörizm olarak niteleyip, suç ve kusur haline dönüştürdüler. Cihada ait herhangi bir sahih kavramın bulunmaması için -aslında da bozuk olan- eğitim metotlarının değiştirilmesini emrettiler. Vekilleri de cihada teşvik eden her kalemi kırma, her sesi susturma ve hatta kendi kendine cihada çıkmayı niyet eden herkesi hapse atma sureti ile sorumluluklarını yerine getirdiler. Cihad etmeye cüret edip yurdundan ayrılan kimseye gelince, onların yanında hiçbir aracı ona fayda veremez. Ondandır para veya fidye de kabul etmezler.

İlme ve davete müntesip olan bazı kimseler, onların batıllarını süslü göstermek için çabaladılar. Nihayet cihad mefhumunu sadece vatan savunması olarak gösterdiler. Fetvalarıyla cihadı etkisizleştirip ilga ettiler. Sancağı yalnızca Allah yolundan engellemek ve mücahidleri karalamak için yüklediler. Bununla da yetinmeyip bilakis müslüman beldelerin işgal edilmesini, özgürleştirilme iddiasıyla kutlayıp, ihtilalcilerin oluşturduğu sistemlere meşruluk kazandırdılar ve müslümanları bu sistemlerin altında toplanmaya teşvik ettiler.

Bundan yola çıkarak Allah yolunda cihadın, bu ümmetin izzetine, şerefine ve itibarına geri dönmesi, toprakları ve ırzları korumak ve Allah'ın rızasını ve cenneti elde etmek, öfkesinden ve cehennemden kurtulmak için tek yol olduğunu beyan ederek mücahidlerin sebatını güçlendirmek, geride kalanları uyarmak, kandırılmış olanları özürlü saymak, gafil olanlara hatırlatarak cihadın bazı faziletlerini ve hakikatlerini açıklamak istedim. Bunu da 'Cihad Yolundaki İşaretler' olarak isimlendirdim. Mevla (*subhanehu ve teâlâ*)'dan dinine yardım etmesini, kelimesini yüceltmesini, bizi bu hususta kullanmasını, bu ameli kendi rızası için salih bir amel kılmasını, bizi mücahidlerle beraber haşretmesini ve şehidler zümresinde kılmasını istiyorum. Şüphesiz O, buna hakim ve kadir olandır.

Allah (*azze ve celle*) bu kitabı, faziletli Şeyh Âllame Süleyman bin Nâsır el-Ulvan (*hafizahullah*)'a arz etmemi kolaylaştırdı. Kitabı inceleme nezaketini gösterdi. Kitaba yaptığı mukaddimesiyle beni şerefliendirdi (*Allah'ta onu şerefliendirsin*) ve basılmasını tavsiye edip, okunmasına teşvik etti. Allah'tan müslümanlar ve kendi adıma Şeyh'e en hayırlı şekilde karşılığını vermesini, ilmiyle faydalanmayı, derecesini yükseltmesini ve bütün kötülüklerden ve şerlerden onu korumasını diliyorum. Allahumme Âmin.

Cihadın Faziletleri

1- CİHAD EN FAZİLETLİ AMELDİR

Allah yolunda cihad, amellerin en faziletlisidir. Allah yolunda savaşan mücahidler insanların en hayırlısıdır. Bunun Kitap ve Sünnet'ten delilleri ise şöyledir:

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولَى الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

“Mü’minlerden (savaştan geri kalmasını meşrulaştıracak) özrü olmaksızın oturanlarla Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler eşit değildir. Allah, malları ve canlarıyla cihad edenleri, oturanlara derece bakımından üstün kılmıştır. (Bununla beraber) Allah hepsine güzellik vadedmiştir. Allah, mücahidleri oturanlara büyük bir ecirle üstün kılmıştır. (Bu büyük ecir) Allah’tan dereceler, bağışlanma ve rahmettir. Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) *Ğafür*, (kullarına karşı merhametli olan) *Rahim*’dir.”¹

Sahih Buhari’de Ebu Hureyre (*radıyallahu anlı*)’ın şöyle dediği aktarılmıştır: “Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “**Cennette yüz derece vardır ki; Allah’u Teâlâ bunları Allah yolunda cihad edenler için hazırlamıştır. Her iki derece arasında gökle yer arası kadar mesafe vardır.**”[”]

1 Nisa sûresi, 95. ayet meali

Sahih Muslim’de Ebu Said el-Hudri (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: **“Ey Ebu Said, her kim Rabb olarak Allah’tan, din olarak İslam’dan ve Nebi olarak Muhammed’den razı olursa Cennet ona vacip/gerekli olur.”** Bu söz Ebu Said’in hoşuna gitti ve Ey Allah’ın Rasûlü bu sözü bana tekrarlasanız dedi. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sözünü tekrarladi ve şöyle dedi: **“Bir başka haslet daha vardır ki, onun sayesinde Allah kulunu cennette yüz derece yükseltir. Her bir derecenin arası da yerle gök arası kadardır.”** Ebu Said: O haslet nedir, Ey Allah’ın Rasûlü? diye sordu. Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*): **“Allah yolunda cihad, Allah yolunda cihaddır”** buyurdu.

Ayrıca Allah (*subhanehu ve teâlâ*) cihad ile başka hayırlı amellerin arasını ve mücahidlerin diğer insanlara olan üstünlüğünün arasını eşit kılan kimseleri yalanlamıştır. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Hacılara su dağıtmayı ve Mescid-i Haram’ı onarmayı, Allah’a ve ahiret gününe inanan ve Allah yolunda (malı ve canıyla) cihad edenlerin (ameliyle) bir mi tuttunuz? Allah katında bir olmazlar. Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez. İman eden, hicret eden, Allah yolunda malları ve canlarıyla savaşan kimseler, Allah katında en büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridirler. Rabpleri onları kendinden bir rahmet, rıza ve içinde onlar için sürekli nimetlerin olduğu cennetlerle müjdeler. Orada ebedî kalacaklardır. Şüphesiz ki Allah katında büyük bir ecir vardır.”**²

Bu ayetlerin nüzul sebebi hakkında Sahih Müslim’de Numan bin Beşir (*radiyallahu anh*)’dan şöyle dediği aktarılmıştır: Ben, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in minberi yanında idim bir adam şöyle dedi; “Ben müslüman olduktan sonra hacılara su dağıtmak hariç, hiç bir amel yapmasam aldırış etmem” dedi. Bir başkası da: “Ben Kabe’yi onarsam da başka hiçbir amel yapmasam aldırış etmem” dedi. Bir diğeri de “Allah yolunda savaşmak, bu sizin söylediklerinizden daha faziletlidir” dedi. Bu bir Cuma günü idi. Bunları dinleyen Ömer (*radiyallahu anh*): Rasûlullah’ın minberi yanında böyle sesinizi yükseltme-

2 Tevbe sûresi, 19-22. ayetler meali

yin. Ben cumayı kıldıktan sonra Rasûlullah’a ihtilaf ettiğiniz konuyu sorup öğrenirim dedi. Allah (*azze ve celle*)’de bu ayeti indirdi. **“Hacılara su dağıtmayı ve Mescid-i Haram’ı onarmayı, Allah’a ve ahiret gününe inanan ve Allah yolunda (malı ve canıyla) cihad edenlerin (ameliyle) bir mi tuttunuz?”**³

Ebu Hureyre (*radiyallahu anı*)’ın şöyle dediği aktarılmıştır: “Bir adam Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in yanına geldi ve şöyle dedi: Bana cihada denk gelecek bir amel göster. Rasûlullah bunun ardından şöyle dedi: **“Ben cihad değerinde bir amel bulamıyorum. Mücahid sefere çıktığı zaman sen mescide girip de (o dönünceye kadar) hiç gevşemeden devamlı namaz kılmaya ve devamlı oruç tutmaya gücün yeter mi?”** O kişi şöyle dedi: Buna kimin gücü yeter ki?”⁴

Ebu Hureyre (*radiyallahu anı*)’ın şöyle dediği aktarılmıştır: “Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e Allah yolunda cihada ne denk gelir? diye soruldu. Dedi ki: **“Ona güç yetiremezsiniz”** Bu soruyu iki ya da üç defa tekrar ettiler. O her defasında **“Ona güç yetiremezsiniz”** cevabını verdi. Akabinde şöyle buyurdu: **“Allah yolunda mücahidin misali, gündüzleri ve geceleri hiç ara vermeden oruç tutup, namaz kılan, Allah’ın ayetlerini de itaatkar olan ve mücahid Allah yolundan dönünceye kadar namaz ve oruçtan gevşemeyen kimsedir.”**⁵

Tirmizi’de geçen Muaz hadisinde Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: **“İşin başı İslam, direği namaz ve zirvesi cihaddır.”**

Âllame İbni Receb El-Hanbeli şöyle der; Zirvetu senamihi: En büyük ve en yüksek manasındadır. İşte bu cihadın farzlardan sonra amellerin en faziletlisi olduğunu göstermektedir. Nitekim bu söz Ahmed bin Hanbel ve başka âlimlerin sözüdür.⁶

3 Tevbe sûresi, 19. ayet meali

4 Buhari

5 Muslim

6 Câmiu’l Ulum ve-l Hikem, 1/247

İşte bunlar, cihadın ve mücahidlerin fazileti hususunda bazı ayetler ve hadislerdir. Mücahidler, ümmetin en faziletlieleridir. Çünkü onların ameli amellerin en faziletlisi, en yücesi ve sevap ve ecir açısından en çok olanıdır.

Bunun nedeni ise mücahidler sebebiyle ümmet izzet bulur, ırzlar ve kanlar korunur, yollar güvenli olur, huzur yayılır, ümmet zalim düşmanlardan kurtulur, ilim ve davet yolları kolaylaşır ve Allah'ın hücceti, kulları üzerinde icra edilir.

Başkaları mallarını takdim eder, onlar(mücahidler) canlarını sunarlar. Başkaları vakitlerini feda etseler de, onlar(mücahidler) dünya ve içindekileri feda ederler.

Onlar(mücahidler), insanlar içerisinde en büyük ve en şiddetli imtihana maruz kalan kimselerdir. Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: ***“Bela açısından insanların en şiddetlisi nebilerdir. Sonra rütbe açısından en üstün olanlardır.”***

Onların yanlarında kafalar uçuşur,

Ceset parçaları etrafa yayılır,

Eller yerinden kopar ve ayaklar kesilir.

İbni Kudame (*rahimehullah*) şöyle der: “Cihad, canı ve malı sarf etmektir. Küçük, büyük, güçlü, zayıf, erkek ve kadın bütün müslümanlara faydası uzanır. Fayda, ecir ve fazilet hususunda hiçbir şey cihada musavi olmaz.”

Şeyhul İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Kur'an ve Sünnet'te cihadın farziyeti ve cihadın fazileti hakkında sayılamayacak kadar delil bulunmaktadır. Bundan ötürü kişinin nafîle olarak yapacağı en faziletli ibadettir. Âlimlerin ittifakı ile cihad, hac, umre, nafîle namaz ve oruçtan daha faziletlidir. Nitekim Kur'an ve Sünnet bunu apaçık göstermektedir. Öyle ki Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: ***“İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi cihaddır.”***

Amellerin sevabı ve fazileti hakkında cihada denk bir amel varid olmıştır. (Naslara) bakıldığında apaçık ortaya çıkmaktadır.

Şüphesiz cihadın faydası herkes için evrenseldir. Hem zahiri hem de bâtinî ibadet çeşitlerinin hepsini içerir. Zira cihad, Allah’u Teâlâ’ya karşı muhabbeti, ihlası, tevekkülü, canı ve malı ona teslim etmeyi, sabrı, zühdü ve O’nu zikretmeyi ve diğer ibadetlerin kapsayamadığı türleri de ihtiva eder. Cihad eden topluluk veya fert daima galibiyet ve zafer ya da şehadet ve cennet arasındadır. Kaldı ki yaratılmışlar için ölüm ve hayat kaçınılmazdır. Cihadda hayatlarını ve ölümlerini dünya ve ahiret saadetleri için kullanmaları vardır. Cihadın terkinde ise her iki saadetin kaybolması veya azalması vardır. Zira bazı kimseler vardır ki, menfaatleri az da olsa dinde ve dünyada zorlu işleri arzu ederler. Cihad ise her ikisinde de her türlü çalışmadan daha faydalıdır. Bazen kişi ölüm gelene kadar nefsini terfi ettirmek ister. Şehidin ölümü diğer ölümlerden daha kolaydır ve ölümlerin en hayırlısıdır.⁷

Yine şöyle der: “Bildğim kadarıyla âlimler, Allah’u Teâlâ için yapılan ibadetler arasında cihaddan daha faziletli nafil bir ibadetin olmadığı hususunda ittifak etmişlerdir. Cihad; hacdan, nafil oruç ve nafil namazdan daha faziletlidir. Allah yolunda ribat tutmak, Mekke, Medine ve Beytul Makdis’e komşu olmaktan daha hayırlıdır.”⁸

⁷ es-Siyasetu’ş Şeriyye, 159.syf

⁸ Mecmu’u-l Fetava, 28/418

2- CİHAD, BİREY VE ÜMMET İÇİN HAYATTIR

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَعَلِمُوا أَنَّ
اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

“Ey iman edenler! Sizleri, size hayat verecek şeylere davet ettiğinde Allah’a ve Rasûl’e icabet edin. Bilin ki Allah, kişiyle kalbi (düşünceleri) arasına girer. Ve muhakkak (diriltilip), O’nun huzurunda toplanacaksınız.”⁹

Âllame İbnu’l Kayyım (*rahimehullah*) şöyle der: el-Vâhidi ve çoğunluk âlimler **“size hayat verecek”** ayetinin manasının ‘cihad’ olduğunu söylemişlerdir. Bu görüş İbni İshak ve luğat ehlinin çoğunluğunun görüşüdür. Ferra şöyle der: “Düşmanlarınıza karşı cihad vesilesiyle işlerinizi ihya etmeye çağırdığı zaman, işlerinin ancak savaş ve cihad ile kuvvetleneceğini irade etmektedir. Şayet cihadı terk ederlerse işleri zayıflar ve düşmanları onlara karşı cüretlenirler. Dedim ki, cihad onlara dünyada, berzaha ve ahirette hayat verecek en büyük şeydir. Dünya’ya gelince, şüphesiz onların kudreti ve düşmanı bozguna uğratmaları cihad vesilesiyledir. Berzaha gelince: Allah’u Teâlâ şöyle buyurdu: **“Allah yolunda öldürülen (şehidler) ölümler sanma. (Hayır, öyle değil!) Bilakis, onlar diridirler ve Rabpleri katında rızıklanmaktadırlar.”¹⁰** Ahirete gelince: Şüphesiz mücahidlerin ve şehidlerin ahiretteki yaşamları ve rahatlıkları diğer kimselerden daha yücedir. Buna binaen İbni Kuteybe **“Size hayat verecek şeylere”** ayetini tefsir ederken bunun şahadet olduğunu söylemiştir.¹¹

9 Enfal sûresi, 24. ayet meali

10 Âl-i İmrân sûresi, 169. ayet meali

11 El-Fevaid, 88 sy.

Kurtubi (*rahimehullah*) şöyle demiştir: “Size hayat verecek şeylere” ayetinde kastedilenin cihad olduğu da söylenmiştir. Çünkü cihad, zahiren hayatın sebebidir. Zira düşmana ğaza yapılmayacak olursa, onlar müslümanlara ğaza yapar. Düşmanın müslümanlara ğaza yaparak üzerlerine gelmesi ise ölümdür. Cihadda ölmek ise ebedi hayattır. Nitekim Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Allah yolunda öldürülen (şehidler) ölümler sanma. (Hayır, öyle değil!) Bilakis, onlar diridirler ve Rableri katında rızıklanmaktadırlar.”**¹²

12 El-Câmi li Ahkâmi'l Kur'an, 341/7

3- CİHAD; İZZET VE ŞEREF YOLUDUR, CİHADI TERK ETMEK; ZİLLET VE ALÇALMA YOLUDUR

İbni Ömer (*radıyallahu anh*) şöyle aktarıyor: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “**İyine yoluyla alışveriş yaptığımız, öküzlerin kuyruğuna yapıştığımız, tarımı seçtiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size öyle bir zillet musallat eder ki, dininize dönünceye kadar onu üzerinizden kaldırmaz.**”¹³

Âllame Şevkâni (*rahimehullah*) şöyle der: “Bu zilletin sebebi (*Allah en iyisini bilir*) Onlar, kendisinde İslam’ın izzeti olan Allah yolunda cihadı terk ettikleri vakit, Allah bunun zıttı olarak üzerlerine zilleti indirmesiyle onlara muamelede bulundu. İşte o vakit en şerefli mevki olan atların sırtlarına binerlerken, davarların kuyrukları arkasında yürüyen kimseler haline dönüştüler. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in “**Dininize dönünceye kadar**” sözünde apaçık azarlama vardır. Çünkü bu olaylar içerisinde yer almayı dinden çıkma konumuna indirgemıştır.”¹⁴

Ben de derim ki, ümmetin hali bu duruma en iyi örnektir. Nasıl da cihadı terk etme sebebiyle, düşmanlarının işkencenin en kötüsünü reva gördüğü zedelenmiş bir ümmet haline dönüştü. Dünyanın her yerinde bize ait acılar ve trajediler bulunmaktadır. Öyle ki Allah’ın kıyamet gününe kadar üzerlerine zillet ve miskinlik damgasını vurduğu en korkak ve en hakir topluluk olan Yahudiler dahi Filistin’de ki mukaddesatlarımızı işgal edip, kanlarımızı ve ırzlarımızı mubah görmektedirler. Bunun sebebi ise, şeriatımızdan uzaklaşmamız ve izzet ve şeref yolu olan cihadı terk etmemizden ötürüdür.

¹³ Ebu Davud rivayet etmiştir. Elbani hadisin sahih olduğunu ifade etmiştir.

¹⁴ Neylu’l Evtar, 5/268

4- CİHAD, ZARARI KABUL ETMEYEN BİR TİCARETTİR

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ey iman edenler! Sizi can yakıcı azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah’a ve Rasûlü’ne iman edersiniz, mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Şayet bilerseniz bu sizin için en hayırlı olandır. (Buna karşılık Allah da) günahlarınızı bağışlar, sizi altından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerinde çok güzel/hoş meskenlere yerleştirir. Bu, büyük kurtuluştur/kazançtır. Ve sevdiğiniz bir şey daha: Allah’tan yardım ve yakın bir fetih... Mü’minleri müjdele.”**

Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: **“Allah’u Teâlâ sadece kendi yolunda cihad için ve kelimesini yüceltmek için evinden çıkan mücahidi cennete sokma ve elde ettiği sevap veya ganimet ile meskenine döndürmeye kefil olmuştur.”**¹⁵

Âllame İbni Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Cihada teşvik, mücahidleri methetmek ve Rabbleri katında onlara mahsus olan ikramları ve bol bağışları haber vermek hususunda sayılamayacak kadar çok ayet ve hadis mevcuttur. Bu hususta sadece Allah’u Teâlâ’nın şu kavli bile yeterlidir: **“Ey iman edenler! Sizi can yakıcı azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi?”** Böylece nefisler Alîm ve Hakîm olan Rabbu'l aleminin göstermiş olduğu bu kârlı ticareti arzuladılar. Allah’u Teâlâ’da onun ne olduğunu şöyle beyan etti: **“Allah’a ve Rasûlü’ne iman edersiniz, mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz.”** Bu ayeti kerimeyi duyunca sanki nefisler dünyadaki kalışı ve hayatı hususunda cimriliğe kapılıp geri durdular. O da şöyle buyur-

¹⁵ Buhari ve Muslim

du: **“Şayet bilerseniz bu sizin için en hayırlı olanıdır.”** Yani, cihad etmek, selamet içerisinde rahat bir hayat yaşamak için oturup cihaddan geri kalmaktan sizin için daha hayırlıdır. Bunun üzerine adeta nefisler şöyle dediler: Peki cihad ettiğimiz takdirde bize ne verilir? (Cevaben) Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“(Buna karşılık Allah da) günahlarımızı bağışlar”** mağfi-retle beraber **“sizi altından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerinde çok güzel/hoş meskenlere yerleştirir. Bu, büyük kurtuluştur/kazançtır”** bunun üzerine sanki nefisler şöyle dediler: Bu bizim ahiretteki payımızdır. Peki dünyada bizim için ne vardır? (Cevaben) Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ve sevdiğiniz bir şey daha: Allah’tan yardım ve yakın bir fetih. Mü’minleri müjdele.”** Allah’ım bu sözler ne kadar tatlı, kalplerle ne kadar içli dışlı ve kalpleri cezp edip Rabbine sevk etmektedir! Sevenlerin kalbindeki etkisi ne kadar güzel ve hoştur! Bu sözlerin manalarını güzel bir şekilde özümseyen kalpler ne kadar zengin ve mutludurlar! Bizler de bunu sadece Allah’ın fazlı kereminden dilemekteyiz. Zira O, cömert ve Kerim’dir.”¹⁶

5- CİHAD, ALLAH'IN KENDİSİYLE GÜNAHLARI BAĞIŞLADIĞI EN BÜYÜK AMELDİR

Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “**Şüphesiz iyilikler, kötülükleri giderir.**”¹⁷

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Kimin çok günahı varsa onun ilacı cihaddır.” Şüphesiz Allah (*azze ve celle*) günahları affeder. Nitekim Allah'ü Teâlâ kitabında şu sözüyle de haber vermektedir: “(Buna karşılık Allah da) günahlarımızı bağışlar” Haramdan kurtulmak ve tevbe etmeyi isteyip de sahibine (hakkını) geri vermesi mümkün olmayan kimse, Allah yolunda sahibi yerine infak etsin. Zira bu, cihad sevabı ile beraber kurtuluşunun güzel bir yoludur. Aynı şekilde Allah'ın, İslam öncesi cahiliyye davası ve asabiyeti günahlarını bağışlamasını isteyen, cihad etmelidir.¹⁸

17 Hud sûresi, 114. ayet meali

18 Mecmu'ul Fetava, 28/421

6- ALLAH YOLUNDA CİHAD KEDER VE ÜZÜNTÜYÜ GİDERİR

Ebu Umame (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: **“Allah yolunda cihad edin. Şüphesiz cihad, cennet kapılarından bir kapıdır. Allah cihad sebebiyle keder ve üzüntüleri giderir.”**¹⁹

Âlame İbni Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Cihadın keder ve üzüntüyü def etmedeki etkisi vicdanen bilinen bir durumdur. Nefis batılın erişimini ve istilasını engelleyemediğinde acısı, üzüntüsü, kederi ve korkusu artar. Allah için cihad ettiğinde ise, Allah bu üzüntüyü ve kederi rahatlık, kuvvet ve himmetle tebdil eder. Nitekim Allah’u Teâlâ şöyle buyuruyor: **“Onlarla savaşın ki; Allah sizin elinizle onlara azap etsin, onları rezil rüsva etsin, onlara karşı size yardım etsin ve mü’min topluluğun gönlüne şifa versin/yüreklere su serpsin. Kalplerindeki öfkeyi gidersin.”**²⁰

Cihadın dışında kalbin tatasını, kederini, kaygısını ve üzüntüsünü daha iyi giderecek hiç bir şey yoktur. (Yardıma sığınılacak) el-Mustean olan Allah’tır.²¹

19 Taberani rivayet etmiştir. Elbani hadisi tashih etmiştir.

20 Tevbe sûresi, 14-15. ayetler meali

21 Zâdu’l Mead, 4/185

7- CİHADIN TERKİ HELAK VE FİTNEDİR

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Allah yolunda infak edin ve kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Kulluğunuzu en güzel şekilde yerine getirin. Çünkü Allah muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları sever.”**²²

Eslem Ebu İmrân anlatıyor: “Kostantiniyye’yi fethetmeyi kast ederek Medine’den savaş için çıktık. Ordunun başında Halid bin Velid’in oğlu Abdurrahman vardı. Rumlar sırtlarını şehrin surlarına dayamışlardı. Derken bizden bir adam tek başına düşman safları arasına daldı. Bunun üzerine insanlar: *“Vah vah, La ilahe illallah, kendi elleriyle kendini tehlikeye atıyor”* bunu duyan Ebu Eyyub el-Ensari (*radıyallahu anh*) şöyle dedi: Bu ayet biz ensar topluluğu hakkında indi. Allah, Rasûlü’ne yardım edip İslam’ı yeryüzüne hakim kılınca biz şöyle dedik: Gelin İslam yeryüzüne hakim olmuştur. Biz mallarımızın başında duralım onlarla uğraşıp onları düzene koyalım. Bunun üzerine Allah’u Teâlâ **“Allah yolunda infak edin ve kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın”** ayetini indirdi. Kendi ellerimizle kendimizi tehlikeye atmak; mallarımızın başında kalıp onlarla uğraşıp onları düzene koymak ve cihadı terketmemizdir dedi. Ravi Ebu İmrân dedi ki: Ebu Eyyub Kostantiniyye’de defnedilene kadar Allah yolunda cihad etmeye devam etti.”²³

Şeyhu’l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Kim, Allah’ın emrettiği savaşı fitne olmaması için terk ederse, kalbindeki şüpheden, hastalıktan ve Allah’ın emrettiği cihadı terk ettiğinden ötürü gerçek fitneye düşmüş olur. Bunu iyi düşün! Çünkü bu, tehlikeli bir durumdur. İnsanlar bu hususta

22 Bakara sûresi, 195. ayet meali

23 Ebu Davud ve Tirmizi rivayet etmiştir.

iki kısımdır: Bir kısım iddia ettikleri fitneyi ortadan kaldırmak için savaşıyor, iyiliği emreden ve kötülükten alıkoyanlardır. Onların bu hareketi, ümmetin içerisinde meydana gelen fitnede savaşıyor haricilerin fitnesi gibi en büyük fitnedir. Diğer kısım ise fitneye düşmemek için iyiliği emredip, kötülükten alıkoymaktan ve kendisi sebebiyle dinin hepsinin Allah'ın ve Allah'ın kelimesinin en yüce olduğu savaştan geri duranlardır. Bunlar da aynı şekilde fitneye düşmüşlerdir.”²⁴

ilimvecihad.com

**Cihada Dair
Hakikatler**

1- ALLAH YOLUNDA CİHADIN EN BÜYÜK VE EN YÜCE GAYESİ

Zamanımızda yenilgi gerekçeleri ne kadar çok olsa da, İslam'da cihadın hedefleri açık ve nettir. Nitekim bazıları Allah yolunda cihadı sadece bir hedefte sınırlamıştır ki bu da savunma cihadı ve davet olanağı oluşmasıdır. Bunu bazı ezik kimseler dillendirmektedir. Bunun için kâfir Batı fikirlerine öykünerek her zor ve alçaltıcı şeye tutunmakta, nesh olunmuş ayetlerle delil getirmekte ve nasları eğip bükmektedirler.

Allah yolunda cihadın en büyük esası ve hedefi, Allah'ın kitabında ve Rasûlü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Sünnetinde açık ve nettir. Allah'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Fitne/şirk sonlanıncaya ve dinin/otoritenin tamamı Allah'ın oluncaya dek onlarla savaşın. Şayet (şirkten) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah, yaptıklarını görendir.”**²⁵

Allah'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasûlü'nün haram saydığını haram saymayan ve hak (din olan İslam'ı) din edinmeyenlerle alçaltılmış bir şekilde elden cizye verinceye kadar savaşın.”**²⁶

İbni Ömer (*radıyallahu anh*)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“İnsanlarla; Allah'tan başka hak ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın Rasûlü olduğuna şahitlik edinceye, namaz kılıncaya, zekat verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Eğer bunları yaparlarsa, Allah Teâlâ'nın

25 Enfal sûresi, 39. ayet meali

26 Tevbe sûresi, 29. ayet meali

hakki hariç, kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Sonra onların hesabı Allah'a aittir.²⁷

Ebu Musa şöyle aktarıyor: Bir adam, Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yanına geldi ve dedi ki: “Ey Allah’ın Rasûlü Allah yolunda cihad nedir? Bizden bazıları yiğitlik ve hamiyet/şiddetli tutuculuk/kavmiyetçilik için savaşıyor.” Bunun ardından Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: **“Kim Allah’ın kelimesi yüce olsun diye savaşırsa, o Allah (azze ve celle) yolundadır.”**²⁸

Yeryüzünde Allah’ın kelimesinin yüce olmasının manası; Allah’ın şeriatının hakim ve egemen olmasıdır. İnsanlar ya İslam’a girerler ya da İslam’ın hükmü ve otoritesi altına girerler. Öyle ki küfür için tek bir otorite ve devlet kalmamasın. İşte bu, Allah yolunda cihadın ilk hedefidir. Ve bu hedeften ötürü İslam orduları savaşmaktadır.

Bureyde b. el-Husayb el-Eslemî (radiyallahu anhu) şöyle anlatır: “Rasûlullah bir orduya veya müfrezeeye komutan tayin ettiği zaman kendisine hassaten Allah’ın takvasını beraberindeki müslümanlara da hayrı tavsiye eder; sonra şöyle buyururdu: **“Allah yolunda besmele ile savaşın! Allah’ı inkar edenlerle çarpışın! Savaşın! Ama ganimete hıyanette bulunmayın! Düşmanlarınıza bile zulmetmeyin! Ölülerin burnunu, kulağını kesmeyin! Çocukları öldürmeyin!”**

Sonra komutana döner ve şöyle derdi: **“Müşriklerden olan düşmanınla karşılaştığın zaman onları üç haslete (veya güzel huya) dâvet et! Bunların hangisinde sana icabet ederlerse onu kabul et ve kendilerini bırak!”** Sonra da bu üç hasleti şöyle sıralardı: **“Onları her şeyden önce İslâm’a davet et! Şayet müslüman olmayı kabul eder ve sana icabet ederlerse onların bu durumunu sen de kabul et ve kendilerini (serbest) bırak! Sonra kendilerini yurtlarından muhacirler diyarına (Medine’ye) hicret etmeye davet et! Ve onlara haber ver ki, bunu yaparlarsa muhacirlerin lehine olan onların**

27 Buhari ve Muslim

28 Buhari ve Muslim

da lehine, aleyhine olan onların da aleyhine olacaktır. Yurtlarından göçmeyi kabul etmezlerse onlara haber ver ki, müslümanların bedevileri gibi olacaklar; kendilerine Allah'ın, mü'minler üzerine cereyan eden hükmü uygulanacak; ganimet ve haraçta hiç bir hakları olmayacaktır. Eğer müslümanlarla birlikte cihad ederlerse bu iki gelirden de hak sahibi olurlar. Eğer müslüman olmayı kabul etmezlerse onlardan cizyeyi iste! Şayet sana icabet ederlerse onu kabul et ve kendilerini (serbest) bırak! Kabul etmezlerse artık Allah'tan yardım dileyerek onlarla harb et!..."²⁹

İmam Buhari ve Müslim'de yer alan Sehl ibni Sad (*radiyallahu anh*) hadisinde Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), Ali (*radiyallahu anh*)'a Hayber'de şöyle dedi: “Onların topraklarına yaklaşıncaya kadar sükunetle ilerle. **Sonra onları İslam'a davet et ve üzerlerine vacip olan İslamî esasları onlara haber ver. Allah'a yemin ederim ki, senin irşadınla Allah'ın bir tek kişiye hidayet vermesi, senin kırmızı develere sahip olmandan daha hayırlıdır.**”

Sad ibni Ebi Vakkas (*radiyallahu anh*) Rib'i ibni Amr (*radiyallahu anh*)'ı Rüstem'e gönderdiğinde Rüstem ona şöyle dedi: “Sizi buraya ne getirdi? Rib'i ibni Amr (*radiyallahu anh*) şöyle cevap verdi: “Allah'ı Teâlâ dilediği kimseleri kula kulluktan kendisine kulluğa, dünya sıkıntılarından ve bâtil dinlerin zulmünden kurtarıp İslam'ın adaletine ulaştırmak için bize bir Peygamber gönderdi. Kim bu dini kabul ederse, bizden olur, biz de döner gideriz. Kim de kabul etmezse, Allah'ın vadettiğine kavuşuncaya kadar onunla savaşıyoruz” Rüstem ona: “Allah'ın vadettiği nedir?” dedi. Rib'î (*radiyallahu anh*): “Kâfirlerle savaşırken ölen için cennet, geride kalanlar için ise zaferdir” dedi.

29 Muslim

2- İLİM VE CİHAD

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki, Rasûllerimizi apaçık (delillerle) gönderdik. İnsanlar adaleti ayakta tutsunlar diye onlarla beraber Kitab’ı ve mizanı (adalet ölçüsünü) indirdik. (Ayrıca) kendisinde çetin bir güç ve insanlar için faydalar bulunan demiri indirdik. Ta ki Allah, kimlerin gaybta (onu görmedikleri hâlde) Allah’a ve Rasûllerine yardım edeceğini açığa çıkarıp ayırsın. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz’dir.”³⁰

Bu ayeti kerimede Allah (*subhanehu ve teâlâ*) ilim ve cihad arasındaki ilişkiyi beyan etmiştir. Bu dinin dayanağı ikisi sebebiyledir. Biri diğerini tamamlar. Bu din ancak bu ikisiyle aziz ve kâim olur. Şeyhu’l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Hak din yol gösterici bir kitap ve yardımcı bir kılıca muhtaçtır.”³¹

Yine şöyle der: “Din ancak kitap, mizan ve demir (silah) ile ayakta durur. Kitap yol gösterir ve demir (silah) ise onu destekler.”³²

Âllame İbni Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “İslam dini hidayet eden kitap ve onu uygulayan keskin kılıç ile kâim olur.”

30 Hadid sûresi, 25. ayet meali

31 Minhecu’s Sunne en-Nebeviyye, 1/541

32 Mecmu’ul Fetava, 35/36

*Bu ancak vahiy ya da ince sınırdır
Kılıç, karşı koyan herkesin boynuna dayanır
Bu(vahiy), her anlayışlı olanın ilacıdır
Bu(kılıç) da, her cahilin çaresidir³³*

İlim yolu aydınlatır. Cihad ise, bu yolu kolaylaştırır ve yoldaki engelleri giderir. İlim kalpleri aydınlatır. Cihad ise, kalplerdeki heva ve mukavemet örtüsünü kaldırır. Ameli sağlamayan ilimde fayda olmadığı gibi, ilme dayalı olmayan cihadda da bereket yoktur.

İlimsiz ve basiretsiz mücahidin misali, dikenlerle dolu yolda geceleyin yürüyen kimsenin misali gibidir. Cihada hürmet göstermeyen ve ümmetin sorunlarıyla ilgilenmeyen ilim hamilinin misali ise kitaplar taşıyan merkep misalidir.

Allah (*azze ve celle*) rızıkları bölüştürdüğü gibi amelleri de bölüştürmüştür. Allah kime ilim ihsan ederse, o nebilerin mirasçısı olur. Farz olan cihadı yerine getirdiğinde hakka da uyarsa ona kınama yoktur. Allah kime cihadı ihsan ederse, o İslam'ın zirvesine çıkmıştır. Basiretli savaştığında ve farz olan cihadı ihmal etmediğinde kendisine kınama yoktur. Kim de bu ikisini bir araya getirirse, en güzelini yapmıştır. Bu da Allah'ın fazlıdır onu dilediğine verir.

Mücahidden metinleri ezberlemesi ve delilleri ihtiva etmesi talep edilmediği gibi âlimden de bütün cephelerde savaşması talep edilmemiştir. Zira cihad ve ilim bazen vacip olur bazen vacip olmaz.

Ümmet, mücahidlere ihtiyaç duyduğu gibi âlimlere de ihtiyaç duymaktadır. Allah'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

33 Hidayet'ul Hayara, 1/10

“Mü’minlerin tümü savaşa çıkacak değildir/çıkmasınlar. Onlardan her topluluktan bir grubun geride kalıp dinde fakihleşmeleri ve kavimleri (savaştan) döndüğünde onları uyarmaları gerekmez miydi? Umulur ki sakınırlar.”³⁴

Mücahidlere âlimler hakkında güzel zanda bulunmaları ve onları dinlemeleri gerektiği gibi âlimlere gerekli olan mücahidlere destekte bulunmaları ve onlara en güzel şekilde nasihat etmeleridir. Âlimler ve mücahidler arasında bir boşluk/açıklık olduğu zaman şüphesiz hatalar ve karışıklıklar meydana gelir.

34 Tevbe sûresi, 122. ayet meali

3- CİHADIN RACİH MASLAHATI

Cihad kıyamete kadar devam edecektir. Hiçbir şey onu geçersiz kılamaz. Ancak belirli bir zamanda veya koşulda yerine getirilmesi, beklenen maslahatı ne ölçüde yerine getirdiğine bağlıdır. Bu açıdan cihad incelemeye ihtiyaç duyan içtihadî bir durumdur. Zira kendisinden fayda elde edilememesi veya zarar görme ihtimalinin yüksek olduğu durumlarla çevrili olabilir. Bu sebeple maslahat, onu ertelemek veya ondan kaçınmak olur. İşte bu sebeple Allah (*azze ve celle*), müslümanların mustazaf olmaları gibi, maslahat ve ihtiyaçtan ötürü kâfirlerle antlaşma yapmak ve savaş durdurmak olarak addedilen hudneyi (barışı) meşru kılmıştır.

Aynı şekilde cihadî eylemlerinde icra edilmeden önce kendisinden beklenen maksadı yerine getirdiğine dair incelemeye ihtiyaç duyar. Bunun ölçüsü ise yapılacak eylemin akabinde gerçekleşecek olan zararlara ve fesatlara dönmektedir. Bu herkesin yapabileceği bir iş olmayıp bilakis işlerin neticelerini dikkate alan, göz önünde bulundurabilen uzman ve nazari düşünce sahibi kimselere aittir. Zira bir belde de maslahat olan, başka belde de maslahat olmayabilir. Yine belirli bir zamanda ve koşulda maslahat olan, başka bir zaman ve koşulda maslahat olmayabilir.

Anlatmış olduklarımızı ikrar eden şu hadisi iyi düşünün. İmam Muslim ‘Sahih’inde İbrahim et-Teymi’den o da babasından şöyle aktardı: “Huzeýfe (*radıyallahu anh*)’ın yanındaydık. Bir kişi Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e yetişseydim onunla birlikte harb eder, O’na daha fazla yardım ederdim! dedi. Bunun üzerine Huzeýfe (*radıyallahu anh*) şunları anlattı: “Bunu sen mi yapacaktın? Ahzab gecesi Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’le birlikteydik. Bizi şiddetli bir rüzgar ve soğuk yakalamıştı. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*): **“Bana bu kavmin**

haberini getirecek bir kişi yok mu ki Allah onu kıyamet gününde benimle beraber eylesin?!” buyurdular. Hepimiz sustuk. İçimizden kimse cevap vermedi. Sonra tekrar: **“Bana bu kavmin haberini getirecek biri yok mu ki Allah onu kıyamet gününde benimle beraber eylesin?!”** buyurdular. Biz yine sustuk, kimse O’na cevap vermedi. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bir daha: **“Bana bu kavmin haberini getirecek bir adam yok mu ki Allah onu kıyamet gününde benimle beraber eylesin?!”** buyurdular. Yine sustuk. Kimse cevap veremedi. Bunun üzerine: **“Kalk ey Huzeyfe! Bize bu kavmin haberini getir!”** buyurdular. İsmimle hitab edince kalkmaktan başka çare bulamadım. Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem): **“Git de bana şu topluluğun haberini getir! Ama sakın onları aleyhime kışkırtma, kendini fark ettirecek bir şey yapma!”** buyurdular. O’nun huzurundan ayrılınca sanki hamamda yürüyor gibi oldum. Nihayet düşmanların yanına vardım. Baktım ki, Ebu Süfyan sırtını ateşe vermiş ısıyor. Hemen yayın içine bir ok yerleştirip ona atmak istedim. Fakat Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in; **“Sakın onları aleyhime kışkırtma, kendini fark ettirecek bir şey yapma!”** buyurdularını hatırladım. Atsaydım onu mutlaka vururdum. Sonra döndüm...”

Hadisin konuya dair şahitliği: Ebu Süfyan henüz müşriklerin efendisi ve komutanıydı. O vakit öldürülmesinde maslahat yoktu. Zira öldürülmesinden kaynaklı olarak savaşın kızışma mefisedeti meydana gelecekti ki o vakit maslahat savaşın kızışmaması yönündeydi. Bundan ötürü Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) **“Sakın onları aleyhime kışkırtma”** diye ona tenbihte bulunmuştu. Başka bir rivayette **“Yanımıza varana kadar hiçbir şey konuşma”** şeklinde geçmektedir.³⁵

Öyleyse bu hadisi dikkate alalım, işi ehline bırakalım ve işleri ilim ve cihad ehline döndürelim. Yalnızca hatalarla neticelenen kaosu ve doğaçlamaları bırakalım. Saîd(mutlu) olan kişi başkalarıyla öğüt alandır. Nice aslanlar kaybettik ve bugün nice salih insanlar, bu tip düşmana hiçbir zarar vermeyen ve maslahata uygun olmayan bilakis zararların ve yalnızca Allah’ın bildiği

35 Ahmed rivayet etmiştir.

hayırların kesilmesiyle sonuçlanan ameller sebebiyle zindandalar. Meşru olmayan ya da zaman ve mekan açısından uygun olmayan bu amellerin birçoğu mücahidlerin imajını çirkin göstermiş ve birçok insanın desteklerini bırakmalarına sebep olmuştur. Hatta bu ameller münafıkların ve kalbinde hastalık bulunanların cihad hakkında şüpheler oluşturmasına ve cihad ehlini karalamalarına vesile olmuştur.

Mücahidlerin itibarını korumak ve insanları çevrelerinde toplamak ihmal edilmemesi gereken bir şeydir. Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’de, insanları nefret ettirmemek için nice ölümü hak eden kişileri öldürmemiş ve şöyle demiştir: “İnsanlar, Muhammed ashabını öldürüyor demesinler.” Öyleyse bizlerde insanların mücahidlerin masumları öldürdüklerini, kanlarını hakir gördüklerini ve servetleri israf ettiği söylemlerine izin vermeyelim. Bize içerisinde şüpheler ve mefsedetler barındırmayan ameller yeterlidir. Hamd, Allah’a mahsustur.

4- “HOŞUNUZA GİTMESEDE CİHAD ÜZERİNİZE FARZ KILINDI”

Kurtubi (*rahimehullah*) şöyle der: “Cihadın hoşlanılmayan bir şey olması, cihad dolayısıyla mal harcamak, ülkeden ayrılmak, aileden ayrılmak, insanın bedenini, kafasından ve sair yerlerinden yarılmaya, yaralanmaya maruz bırakmak, azaların kesilmesi ve nihayet ölümün söz konusu olması dolayısıyladır. İşte bundan dolayı cihaddan hoşlanmıyorlardı. Yoksa onlar yüce Allah'ın farz kılmasından hoşlanmıyor değillerdi.”³⁶

Evet! Bu, mücahidin göz önünde bulundurması gereken bir hakikattir. Ta ki gerçeklere zıt düşmesin. Cihadın en faziletli amel olması ve Allah’u Teâlâ’nın bu amele büyük sevaplar vermesi kendisinde bulunan zorluklardan ötürüdür. Çünkü mükafat zorluğun derecesine göredir. Zira cihad gezinti yeri, eğlence ve güllerle örtülü bir yol değildir. Bilakis Allah’u Teâlâ’nın vasıfladığı gibi cihad; hoşlanmama ve korku/endişedir. Fakat müslüman elde edeceği büyük hayrı, sevabı ve fazileti elde etmeyi tercih eder. **“Umulur ki hoşunuza gitmeyen şeylerde sizin için hayır olabilir.”**³⁷

Günümüzde cihad ameli daha zor ve daha meşakkatlidir. İlk dönemlerde Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onların arasında ve onlarla beraber savaşıyordu. Ümmetin bütün erkekleri savaşıyordu. Kişi cihada çıktığı zaman yanında arkadaşları, akrabaları ve komşuları bulunuyordu ve herhangi bir kimse için korkmuyordu. Bilakis cihaddan geride kalacak olsa insanların ondan şüpheleneceğinden ve onun hakkında kötü düşünmesinden korkuyordu. Bütün bunlara rağmen yine de cihad zordu. Gel gelelim günümüzdeki cihada.

36 Câmiu’l Ulum ve’l Hikem, 3/38

37 Bakara sûresi, 216. ayet meali

Mücahidin, mücahidlere katılmak için çıktığı yolda karşılaştığı meşakkat ve zorluklar, cihadın içerisindeki zorluklardan çok daha fazladır. Cihada çıkacağı zaman ailesinin ve toplumun arasından tek başına garip bir şekilde çıkar. Neredeyse onu destekleyecek ve onu haklı görececek kimseyi bulamaz. Mücahidlerin yanına ulaşması zordur. Şayet geri dönecekse dönüşü, cihada çıkmasından ve cihad içerisindeki zorluklardan daha da meşakkatlidir. Hatta durumu ortaya çıkacak olsa muhtemelen akıbeti uzun yıllar hapis ya da baskı altında bırakma olacaktır.

5- HAZIRLIK YAPMANIN/TEÇHİZATLANMANIN GEREKLLİĞİ

Allah’u Teâlâ mü’min kullarına hazırlık yapmalarını emretmiş ve sebepler edinmelerini gerekli kılmıştır. Böylece ümmetin heybetli yönü ortaya çıkar, düşmanları kendisinden korkar ve emelleri kesintiye uğrar.

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve (cihad için tahsis edilmiş) besili atlar hazırlayın. Onunla Allah düşmanlarını, kendi düşmanlarınızı ve sizin bilmediğiniz Allah’ın bildiği (gizli düşmanlarınızı) korkutursunuz. Allah yolunda infak ettiğiniz her ne varsa, size eksiksiz ödenir ve siz zulme de uğramazsınız.”**³⁸

İbni Kesir (*rahimehullah*) şöyle der: “Sonra Allah’u Teâlâ imkanları ve kabiliyetlerine göre savaşmaları için harb vasıtaları hazırlamalarını emretti. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Onlara karşı gücünüz yettiği kadar hazırlayın”** yani “her ne yapabilirsiniz.”³⁹

Ukbe İbni Amr (*radıyallahu anh*) şöyle aktarıyor: “Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle dedi: **“Her kim atıcılığı öğrenir de sonra terkederse bizden değildir.”**⁴⁰

Ebu Hureyre (*radıyallahu anh*)’in rivayet ettiği bir hadiste Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle dedi: **“Her kim atıcılığı öğrenir de sonra onu unutursa o bir nimeti inkar etmiş olur.”**⁴¹

38 Enfal sûresi, 60. ayet meali

39 İbni Kesir tefsiri, 424/2

40 Muslim

41 Bezzar ve Taberâni rivayet etmiştir. Taberâni ‘El-Sağir’ ve ‘El-Evsat’ da rivayet etmiştir.

Şevkâni (*rahimehullah*) şöyle der: “Bunda şöyle bir ikaz vardır, her kim Allah yolunda cihadda kendisiyle faydalandığı savaş özelliklerinden bir özelliği elde eder de sonra bunda ihmalkar davranır ya da unutursa büyük bir günah işlemiş olur. Çünkü bunda ihtimam göstermemek, cihad meşgalesine özen göstermemeyi gerektirir. Cihad’a özen göstermemek, dine özen göstermeye işaret eder. Çünkü cihad, dinin zirvesidir ve ancak bununla din kâim olur.”⁴²

Hazırlık yapmada ifrata ve tefrite kaçmadan bilakis Allah’u Teâlâ’nın dediği gibi olması gerekir: “... **Gücünüz yettiği kadar kuvvet**” cihad uğruna yapılması muhtemel olan herhangi bir hazırlıkta gevşeklik göstermek caiz değildir. Her müslümana imkanı dahilinde savaşa karşı kendisini eğitmesi ve özellikle de düşmanların her taraftan bizleri kuşattığı, müslüman beldeleri ve mukaddesatları işgalci düşmanların egemenliği altında olduğu bu günlerimizde her an cihada hazır olması vaciptir. Eğer hazırlık yapmak bu zamanımızda vacip değilse, kıyamet gününe kadar vacip olmayacaktır.

Düşmanlarımızın yanlarında bulunan silah ve kuvvetin aynısı bizde de bulunana kadar cihad etmememiz gerekir sözü cihadın manasını iptal etmektir. Müslümanlar tarihleri boyunca ne zaman düşmanlarının sayısında ve donanımında oldular?!..

İslam’da özellikle ilk asırda kesin sonuç alan savaşlarda müslümanların sayısı ve teçhizatı düşmanlarından daha azdı. Ancak bu durum onları savaştan ve cihaddan alıkoymadı. Zira bu saldırı savaşında böyledir. İşgalcileri def etmek ve müslüman beldeleri özgürleştirmeye gelince, işte bu kendisinde hiçbir şartın koşulmadığı bilakis el altında olan her şeyin vesile edinilmesi gerektiği savunma cihadıdır. Allah’u Âlem.

42 Neylu’l Evtar, 163/8

6- SAVUNMA CİHADINDA HERHANGİ BİR ŞART KOŞULMAZ

Kadiyâniler cihaddan alıkoymaya başladılar. Cihad edenlerin ailesini ayıplıyorlar ve cihadın meşruiyeti hakkında şüpheler ortaya atıyorlar. Lisânı halleri ise şöyle der: “Ey! Müslümanlar uyuyun ve düşmanlarınıza teslim olun. İşgalcilere mukavemet göstermekten sakının. Hatta düşmanlarınız size saldırdığında ve beldelerinizi ele geçirdiğinde, onu emir sahibi kılın. Şayet Rafizi, Mecusi ya da haçlı dinsiz birisi iktidara gelse iştin ve itaat edin.”

Bunlar Çeçenistan, Afganistan ve Irak'ta ki kardeşlerin cihadını bayraksız savaştıkları iddiasıyla engellemişlerdir. Bunlar bugünkü cihadın kendisinde hiçbir şart koşulmadığı savunma cihadı olduğunu unuttular ya da unutmüş gibi yaptılar.

Şeyhu'l İslam şöyle der: “Savunma savaşı, dine ve kutsallara saldıran düşmanı savmanın en çetin şeklidir. İcma ile vaciptir. Dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanı savmak, imandan sonra gelen en büyük vaciptir. Herhangi bir şart koşulmaz. Bilakis imkan dahilinde def edilir. Ashabımızdan olan âlimler ve başkaları bunu ifade etmişlerdir. Öyleyse zalim saldırganı savmak ile kendi beldesinde talep etmenin arası ayrılması gerekir.”⁴³

Âllame İbni Kayyım (*rahimehullah*) şöyle der: “Savunma cihadı, talep cihadından daha geniş ve vacip olma açısından da daha kapsayıcıdır. Bundan dolayı herkesin, köle efendisinin izni olsun veya olmasın, evlat, anne ve babasının izni olsun veya olmasın ve borçlu, alacaklının izni olmaksızın savunma cihadına iştirak etmesi ve cihad etmesi gerekir. Bu, Uhud ve Hendek

43 Memu'ul Fetâva, 5/537

günü müslümanların yerine getirdiği cihadın aynısıdır. Cihadın bu türünde, düşmanın müslümanların sayısından iki kat veya daha az olması şart koşulmaz. Zira Uhud ve Hendek günü kâfirlerin sayısı müslümanlardan kat kat fazlaydı. Böyle olmasına rağmen cihad onlara vacipti. Çünkü o vakit zaruret ve savunma cihadı idi, ihtiyari değil.”⁴⁴

44 el-Furusiyyet’ul Muhammediyye, 188 sy.

7- MADDİ KUVVETİN AKİDE VE İMAN KARŞISINDAKİ YENİLGİSİ

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Kâfirler sizinle savaşacak olsa arkalarını dönüp (kaçarlar). Sonra da (kendileri için) ne bir dost ne de bir yardımcı bulurlar. (Bu,) Allah’ın (kâfirler hakkındaki) süregelen Sünnetidir/değişmez yasasıdır. Sen, Allah’ın Sünnetinde/yasasında bir değişiklik bulamazsın.”**⁴⁵

İbni Kesir (rahimehullah) şöyle der: **“Kâfirler sizinle savaşacak olsa arkalarını dönüp (kaçarlar). Sonra da (kendileri için) ne bir dost ne de bir yardımcı bulurlar”** Allah (azze ve celle), inanan kullarını müjdeleyerek şöyle buyurur: **“Şayet müşrikler onlarla savaşmış olsalardı; hiç şüphesiz Allah Teâlâ, Rasûlüne ve inanan kullarına yardım ederdi de kâfirlerin ordusu arkalarını dönüp kaçarak hezimete uğrarlardı. “Sonra da (kendileri için) ne bir dost” ne de bir yardımcı bulurlar” Çünkü onlar Allah’a, Rasûlüne ve mü’min topluluğa savaş açan kimselerdir. Bu, önceden beri geçmiş olan Allah’ın Sünnetidir. Ve sen, Allah’ın Sünnetinde asla bir değişiklik bulamazsın.”** Allah’ın yaratıkları hakkındaki sünneti ve adeti budur. Hak ile batılın ayrılacağı bir yerde küfürle iman ne zaman karşı karşıya gelse Allah mutlaka küfre karşı imana yardımcı olur, hakkı yüceltirken bâtılı alçaltır. Nitekim Bedir günü müslümanların sayı ve hazırlığının azlığına ve müşriklerin sayı ve hazırlıklarının çokluğuna rağmen düşmanları olan müşriklere karşı dostları olan mü’minlere yardımcı olmuştur.⁴⁶

45 Fetih sûresi, 22-23. ayetler meali

46 İbni Kesir Tefsiri, 4/244

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Size (geçici bir) eza dışında hiçbir zarar veremeyeceklerdir. Şayet sizinle savaşıacak olsalar arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra (Allah tarafından) yardım da olunmazlar.”**⁴⁷

İmam Taberi (*rahimehullah*) şöyle der: “Şayet Yahudilerden ve Hristiyanlardan olan ehli kitap sizinle savaşacak olsa size karşı hezimete uğrarlar ve nihayet arkalarına dönüp kaçarlar... **“Sonra (Allah tarafından) yardım da olunmazlar.”** Ayrıca onların Allah’ı ve Rasûlünü inkarından, sizin de Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in getirmiş olduğuna iman etmenizden ötürü Allah size karşı onlara yardım etmez ey inananlar. Çünkü Allah (*azze ve celle*) onların kalplerine korkuyu atmıştır. Sizi de zaferle desteklemiştir ey inananlar. İşte bu Allah’u Teâlâ’nın nebisi Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e, iman ehline kitap ehlinde kâfirlere karşı kendilerine yardım edeceğine dair hatırlattığı vaadidir.”⁴⁸

Bu ilahi sünneti bugün mevcut topraklar üzerinde önümüze ışık tutan lamba olarak görüyoruz. Bu büyük devletler kuvvetlerine, teçhizatlarına ve işbirlikçilerine rağmen, yardımcıları yalnızca Allah olan mücahid, mü’min topluluk karşısında aciz kalmaktadırlar.

Halbuki onların yanında ne silah tersaneleri ne sınırsız/açık bütçeleri ne de onları destekleyecek devletleri bulunmaktadır. Buna rağmen bu büyük devletlerin projelerini ilga etmişler ve sömürgecilik projelerini başarısızlığa uğratmışlardır. Kuşkusuz bu Allah’ın vadettiği yardımdır. Çok yakında mü’minler Allah’ın yardımıyla ferahlayacak ve ümmetin düşmanları da umutları boşa çıkmış bir şekilde bozguna uğrayacaklar. Allah’ın değişmeyen ve başkalaşmayan Sünneti de devam edecek ve sonunda ümmet bu alemin lideri olacak. Yarın, gözeten için uzak değildir.

47 Âl-i İmrân sûresi, 111. ayet meali

48 Câmîu’l Beyan, 3/392

8- İBRET ÇOKLUKTA DEĞİLDİR

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Nice az topluluk, Allah’ın izniyle çok olan topluluğa galip gelmiştir.” demişlerdi. Allah, sabredenlerle beraberdir.**⁴⁹

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Şüphesiz ki sizin için (Bedir günü) karşı karşıya gelen iki toplulukta (dersler çıkaracağımız) ayet/ibret vardır. Bir grup Allah yolunda savaşıyordu. Diğeri ise kâfirdi ve (Mü’minleri) çıplak göz ile kendilerinin iki misli görüyorlardı. Allah, yardımıyla dilediğini destekler. Şüphesiz ki bunda, (çokça Kur’ân okuyup, Allah’ın şer’i ve kevnî ayetleri üzerinde kafa yordukları için) basiret sahibi olanlara ibretler vardır.”**⁵⁰

Kurtubi (rahimehullah) şöyle der: “İbni Abbas ve Suddi şöyle dedi: Talut’la beraber içlerinde nehirden su içen dört bin kişi karşı tarafa geçti. Calut ve ordusunun yüz binden fazla sayısının olduğunu gördüklerinde silahları hususunda şikayetçi oldular. Aralarından üç bin altı yüz seksen küsür kişi geri döndü. Bu söz üzerine Allah’u Teâlâ’ya döneceklerini yakinen bilen mü’minler -ki sayıları bedir ehlinin sayısı kadar- şöyle dediler: **“Nice az topluluk, Allah’ın izniyle çok olan topluluğa galip gelmiştir.” demişlerdi. Allah, sabredenlerle beraberdir.**” Müfessirlerin çoğu: Talutla beraber nehrin karşısına geçenler nehirden su içmeyen kimselerdir. Bazıları da şöyle der: Düşman çok oldukları halde nasıl güç yetiririz. Bunun ardından içlerinden azimet sahibi olanlar şöyle dedi: **“Nice az topluluk, Allah’ın izniyle çok olan topluluğa galip gelmiştir.” demişlerdi. Allah, sabredenlerle beraberdir.”**

49 Bakara sûresi, 249. ayet meali

50 Âl-i İmrân sûresi, 13. ayet meali

Bera bin Âzib (*radiyallahu anh*) şöyle aktarıyor: “Bizler bedir ashabının sayısı, Talut’la beraber nehri geçen kişilerin sayısı kadardır diye konuşuyorduk. Sayıları da üç yüz on küsür kişi idi.” Başka bir rivayette: Sayıları üç yüz on kişi idi. Onunla birlikte nehri ancak mü’min olanlar geçmiştir.”⁵¹

Taberi tarihinde şöyle geçmektedir: “Bir adam Halid bin Velid (*radiyallahu anh*)’a Rumlar ne kadar çok müslümanlar ise ne kadar azdır dedi. Halid ise Rumlar ne kadar az müslümanlar ise ne kadar çoktur diye cevap verdi. Şunu bil ki ordular zaferle çoğalır, yenilgiyle azalır. Allah’a yemin ederim (atını kastederek) Aşkar’ın rahatsızlığının geçmiş olmasını çok arzu ederdim. Onlar sayıca çok azdırlar.”^{52 53}

51 El-Câmi li Ahkâmi'l Kur'an, 3/239

52 Atı Aşkar'ın fazla yol yürümesinden dolayı tabanları oldukça incelmmişti.

53 Tarih et-Taberi, 2/337

9- DÜŞMANLARIMIZ CİHADDA NE KAYBEDECEK?

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “(Düşmanı takip için çağrıldığınızda savaşın yorgunluğu ve hasarını bahane ederek) topluluğu izleyip yakalama konusunda gevşeklik göstermeyin. Şayet acı çekiyorsanız, onlar da sizin acı çektiğiniz gibi acı çekiyorlar. Üstelik siz, onların ummadığı şeyleri Allah’tan umuyorsunuz. Allah (her şeyi bilen) Alîm, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm’dir.”⁵⁴

İbni Kesir (rahimehullah) şöyle der, Allah Teâlâ şu sözü “... Düşman topluluğu izleyip yakalama konusunda gevşeklik göstermeyin.” Düşmanlarımızı aramakta (peşlerinden gitmekte) zayıf davranmayın, bu konuda gayretli olup onlarla savaşın ve onlar için her bir gözetleme yerinde oturun, demektir Allah Teâlâ’nın şu sözü: “Siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlar da sizin çektiğiniz gibi acı çekiyorlar.” Size nasıl yara ve öldürülme isabet etmişse aynı şey onların da başına gelmiştir, başka bir ayeti kerime’de de Allah’u Teâlâ şöyle buyurur: “Eğer size bir yara dokunduysa şüphesiz o kavme de o kadar yara dokunmuştur.”⁵⁵

Bundan sonra: “Halbuki siz Allah’tan onların beklemedikleri şeyleri bekliyorsunuz.” buyuruyor. Yara ve acılara düçar kalma bakımından siz ve onlar eşitsiniz. Ancak siz Allah’tan sevab, zafer ve desteklenme bekliyorsunuz. Halbuki onlar böyle bir şey beklemiyorlar. O halde sizler cihada onlardan daha layıksınız. Allah’ın kelimesini (dinini) doğrultmak ve yüceltmekte arzu ve isteğiniz daha şiddetli olmalıdır. “Ve Allah Alîm, Hakîm olandır.”

54 Âl-i İmrân sûresi, 104. ayet mealı

55 Âl-i İmrân sûresi, 140. ayet mealı

Kaza ve kaderinde, şer'î ve kevnî hükümlerinden yerine getirip terkettiğinde O, hikmet ve ilim sahibidir. Her durumda hamd edilen de O'dur.”⁵⁶

Evet sonuçlara tek gözle bakmak doğru değil, yani kaçımız öldü? Kaç yaralımız var? Ne kadar zayıyatımız var?, Ne kadar kaybımız var? Bilakis başka bir gözle bakmamız gerekir. Düşmanlarımız ne zayıyat verdiler? Ne kadar kaybettiler? Rub'e (*Allah'ın kâfirlerin kalbine attığı korku*)'den dolayı başlarına ne geldi? Ve gelecekte akıbetleri nelerdir? Böylece değerlendirebilir ve yarğulayabiliriz. Bunun neticesinde ya ilerleriz ya da çekiliriz.

Ayrıca bu denklem bazılarının ölçtüğü gibi ölü ve yaralı sayısıyla değil, hukuki, siyasi, ekonomik, askeri ve diğer boyutlarıyla ölçülür. Bazen düşman sayı itibariyle kayba uğramaz ancak siyasi ve iktisadi olarak kayıp verir ve planları ve projeleri başarısız olur. Böylece bu ümmetin başından büyük bir şer def edilir ve insanların kalplerindeki prestiji ve hakimiyeti kırılır.

Buna Filistin'de meydana gelen mübarek istişhad operasyonlarını örnek vermek istiyorum. Şayet bu operasyonları ölü sayısıyla değerlendiresek, Yahudilerden en fazla on kişinin öldüğünü buna karşılık onların ise Filistin'deki kardeşlerimizden onlarcasını öldürdüğünü ve birçok evi tahrip ettiklerini görürüz. Ancak bu değerlendirme tuhaf ve uygunsuzdur. Mübarek istişhad operasyonları Yahudilerin yayılcı emellerini durdurmaya ve büyük İsrail hayallerini boşa çıkarmaya yeterlidir. Öyle ki Filistinlilere bir devlet sundular ve istişhad saldırılarından korunmak için ayırım duvarı bina ettiler. Bu operasyonlarla bu ümmetten nice belalar def edildi. Filistinliler için nice kazançlar hasıl oldu. Zira önce Allah, sonra bu mübarek eylemler ve bu eylemlerin zirvesi olan istişhad operasyonları olmasaydı Yahudiler, Filistinliler için kesinlikle devlet hakkı tanımazlardı. Allah'ı âlem.

56 Tefsiru İbni Kesir 1/731

10- ZAFERİN SEBEPLERİ

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) mü'minlere zaferi vaad etmiş ve birçok ayette bununla müjdelemiştir. Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Andolsun ki Rasûllerimiz için (şu) sözümüz geçmiştir: Şüphesiz ki onlar, (evet, kesinlikle onlar) yardım olunacaklardır. Ve bizim askerlerimiz mutlaka galip olacaklardır.”**⁵⁷

Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Hiç kuşkusuz biz, Rasûllerimize ve mü'minlere dünya hayatında ve şahitlerin (şahitlik etmek için) ayağa kalktığı (kıyamet) gününde yardım ederiz.”**⁵⁸

Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ve sevdiğiniz bir şey daha: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih... Mü'minleri müjdele.”**⁵⁹

Öyleyse zafer mü'mine Allah (*subhanehu ve teâlâ*) tarafından verilmiş bir söz ve müjdedir. Ancak bu mutlak söz olmayıp bilakis bazı şartlara ve sebeplere bağlıdır. Kim bu sebepleri edinirse, bu vaad onun adına tahakkuk eder ve müjde meydana gelir. Kim de bu sebeplerin hepsini veya bazısını ihlal ederse zafer onun için vaad edilmemiştir. Allah onu nefsiyle baş başa bırakır.

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) kitabında ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetinde zaferin sebeplerini açıklamıştır. Genel manada bu sebeplerin en büyüğü Allah (*celle ve âlä*)'yı tevhid etmektir. Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Allah, içinizden iman edip salih amel işleyenlere vaadetti, Onlardan öncekileri yeryüzünün halifeleri kıldığı gibi onları da yeryüzünün halifeleri kılacak,**

57 Saffât sûresi, 171-173. ayetler meali

58 Mü'min sûresi, 51. ayet meali

59 Saf sûresi, 13. ayet meali

razı olduğu dinlerinde kendilerine iktidar/güç verecek ve korkularından sonra onları emniyete kavuşturacaktır. (Bu vaadde bulduklarım) bana ibadet eder, hiçbir şeyi bana ortak koşmazlar. Kim de bundan sonra kâfir olursa işte bunlar, fasıkların ta kendileridir!”⁶⁰

Yani, zafer ve temkin kılma sözü Allah’ı birlemelerine ve ona hiçbir şeyi ortak koşmamalarına bağlıdır. Zira tevhid Allah’u Teâlâ’nın veliliği için en büyük sebeptir. Bundan dolayı tevhid ehli de Allah’ın desteği ve yardımıyla insanların en mutlusudur. Şirk Allah Teâlâ’ya en büyük karşı koymadır. Bundan dolayı şirk ehli insanların Allah’tan en uzak olanlarıdır. Allah şirkleri sebebiyle onların üzerine zilleti, alçaklığı ve değersizliği yazmıştır. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Hiç kuşkusuz, Allah ve Rasûlü ile (sınır ve kanunlarını tanımayıp yeni sınır ve yasalar koyarak) sınırlaşanlar, işte onlar, en zelil olanlar arasındadırlar.”⁶¹**

Aynı şekilde Allah’ın zafer vaadi gerçekleşmesi için tevhid ehlinin yerine getirmesi gereken zaferin başka sebepleri de mevcuttur. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şu sözüyle bunları açıklamaktadır: **“Ey iman edenler! Bir toplulukla karşı karşıya geldiğinizde sebat edin. Allah’ı çokça zikredin ki kurtuluşa erersiniz. Allah’a ve Rasûlü’ne itaat edin. Çekişip tartışmayın. Yoksa, bozguna uğrarsınız ve gücünüz dağılıp gider. Sabredin. Hiç şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir.”⁶²**

Âllame İbnu’l Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Allah bu ayette mücahidlere beş şeyi emretmiştir. Bu beş şey daha önce bir toplulukta bir araya gelmiş olmasın ki kendileri az düşmanları çok dahi olsa zafer elde etmişlerdir.

Bir: Sebat emek

İki: Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’yı çokça zikretmek

60 Nur sûresi, 55. ayet meali

61 Mücadele sûresi, 20. ayet meali

62 Enfal sûresi, 45-46. ayetler meali

Üç: Allah'a ve Rasûlü'ne itaat etmek

Dört: Söz birliğinin olması ve güçsüzlüğü, acizliği gerektirecek tartışmaların olmaması. Bu münakaşacıların kendilerine karşı düşmanlarını kuvvetlendirdikleri bir askerdir. Zira onlar bir arada olduklarında hiç kimsenin kıramayacağı bir ok demeti gibidirler. Eğer ayrılırlar ve her biri tek başına kalırsa hepsi kırılır.

Beş: Bunların hepsinin melekesi, temeli ve esası ise sabırdır.

İşte bu beş şeyin üzerine zaferin kubbesi bina edilir. Hepsi ya da bazıları kaybolduğunda zaferde eksikliğe göre kaybolur. Kuvvetler bir araya geldiğinde zaferde büyük bir etkisi olur. Bu beş şey sahabe de bir araya geldiği vakit hiçbir topluluk onlara karşı gelemedi. Dünyayı fethettiler. İnsanlar ve beldeler onlara boyun eğdi. Onlardan sonrakiler ayrılığı düşüğü vakit zayıfladılar. Vaziyet eski halini aldı. Güç ve kuvvet yalnızca azim ve yüce olan Allah'tandır. Allah sığınılacak tek kişidir. Tevekkül edilecek tek kişidir. O bize yeter ve O ne güzel vekildir.”⁶³

Allah'ü Teâlâ'nın şu sözü zaferin sebeplerini ifade eden en cami ayetlerden bir tanesidir. **“Ey iman edenler! Siz Allah'a yardım ederseniz, (Allah da) size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar.”**⁶⁴

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) bu ayette bize yardım etmesi ve ayaklarımızı sabit kılması için ona yardım etmemizi şart koşturmuştur. Peki kulun Rabbine yardım etmesi ne anlama gelmektedir?

Âlimler şöyle der, kulun Allah'a yardımı onun dinine, kitabına ve Rasûlüne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yardım etmesidir. Zira dinimizi, Rabbimizin kitabını ve nebimizin sünnetini ikame edersek, Rabbimiz bize yardım eder ve vaadini gerçekleştirir. Çünkü ceza, amelin cinsindedir.

63 Furusiyye, 505-506 sy.

64 Muhammed sûresi, 7. ayet meali

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) kulun Rabbine yardım etmesinin manasını şöyle açıklamaktadır: “**Elbette Allah, kendisine yardım edene yardım edecektir. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Aziz’dir. (O Allah’ın yardım ettiği kimseler) kendilerine yeryüzünde iktidar verildiğinde namazı dosdoğru kılar, zekatı verir, iyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. İşlerin akıbeti (onlar hakkında nihai karar) Allah’a aittir.**”⁶⁵

Allah’ın kendilerine yardım ettiği ve yeryüzünde temkin kıldığı kimseler; dinini ikame eden, iyiliği emredip kötülükten alıkoyan kimselerdir.

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) Âl-i İmrân sûresinde Uhud savaşını konu ettiği sırada hadiselerin hemen ortasında faizin yasaklandığını, hayırlarda acele etmeyi, nefislerin tezkiyesini, kötülüklerden uzak durmayı ve günahlardan ötürü istiğfarı zikrederek bunların zafer için yapılan hazırlık olduğunu, bunlarda gösterilen gevşekliğine ise hezimet ve başarısızlık sebebi olduğunu açıklamıştır.

Zaferin sebepleri olan bu etkenler medyana geldiğinde zafere ulaşılır ve vaad edilen gerçekleşir. Eğer bu şartlarda gevşeklik gösterilmesi ile beraber zafere ulaşırsa bu vaad edilen zafer değildir. Bilakis cahiliyeye galip gelen cahiliyedir.

Öyleyse Allah’tan başkasına ibadet eden, şeriatla hükmetmeyen, faiz ve günahlarla Allah’a savaş açmış, Allah’ın yolundan alıkoyan, Allah’ın düşmanlarını dost, dostlarını ise düşman edinen kimse nasıl Allah’ın yardımını ümit edebiliyor?!

Her kim de bu hal içerisinde olup Allah’ın yardımını ümit ediyor ise, hiç şüphesiz yanılmıştır. Şeyhu’l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “... Şayet yöneticiler bundan ayrılırsa Allah’ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmişlerdir ve aralarına sıkıntı/dert düşmüştür. Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: “**Bir topluluk Allah’ın indirdiğinden başkasıyla hük-**

65 Hac sûresi, 40-41. ayetler meali

metmiş olmasın ki muhakkak aralarına sıkıntı/dert düşmüştür.”

Bunun en büyük sebeplerinden birisi de devletlerin değişmesidir. Nitekim bunun benzerleri hem bizim zamanımızda hem de önceki zamanlarda birçok kez meydana gelmiştir. Allah kimin saadetini isterse başkalarına isabet eden musibetlerden ibret alan böylece Allah'ın kendisini desteklediği ve yardım ettiği kimselerin yolunu tutar ve Allah'ın aşağıladığı ve terk ettiği kimsenin yolunu izlemekten kaçınır. Zira Allah kitabında şöyle buyuruyor:

“Elbette Allah, kendisine yardım edene yardım edecektir. Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Aziz'dir. (O Allah'ın yardım ettiği kimseler) kendilerine yeryüzünde iktidar verildiğinde namazı dosdoğru kılar, zekatı verir, iyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. İşlerin akıbeti (onlar hakkında nihai karar) Allah'a aittir.”⁶⁶

Şüphesiz Allah, kendisine, kitabına, dinine ve Rasülü'ne yardım edene yardım vaadini gerçekleştirmiştir. Ancak Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmedenlere yardım etmemiştir.⁶⁷

İmam Kurtubi (*rahimehullah*)'ın şu sözünü dinle “-kendi vakıasından bahsederken sanki bizim vakıamız hakkında konuşuyor- işte zafere götüren sebepler ve zaferin şartları bunlardır. Bunlar ise bizde yoktur, bizde bulunmamaktadır. Başımızdaki musibetlerden ve karşı karşıya kaldığımız durumlardan dolayı *“inna lillah ve inna ileyhi raciün”* diyoruz. Hatta geriye İslam'ın isminden başka bir şey, dinin resminden başka bir şey kalmamıştır. Buna sebep ise fesadın zuhuru, tuğyanın çokluğu ve doğruluğun azlığıdır. Nihayet doğuda, batıda, karada, denizde düşman her tarafı istila etti. Fitneler her tarafı kapsadı, karşı karşıya kalınan mihnetler büyüdükçe büyüdü. Allah'ın rahmet buyurduğundan başka korunabilen kimse yoktur.”⁶⁸

66 Hac süresi, 40-41. ayetler meali

67 Mecmu'ul Fetâva, 35/388

68 El-Câmi li Ahkâmî'l Kur'an, 3/239

11- HEZİMETİN SEBEPLERİ, HEZİMETİN GERÇEKLEŞMESİNDEKİ HİKMET VE MÜSLÜMANIN HEZİMET DURUMUNDAKİ TAVRI

Hezimetin sebeplerini bir önceki konunun içeriğinden öğrenebiliriz. Bu sebepler ise zaferin sebeplerinde gevşeklik göstermektir. Özellikle de takva da gevşeklik göstermektir. Zira yenilginin ve kâfirlerin üstün gelmesinin en büyük sebepleri masiyetlerdir. Hatta kula isabet eden bütün musibetler kendi eliyle işlediği günahlar sebebiyledir. Nitekim Allah (*celle ve âlâ*) şöyle buyurmaktadır:

“Başınıza gelen her musibet, ellerinizle kazandığımız (günahlar) sebebiyledir. Hem (Allah) çoğunu da affeder.”⁶⁹

Uhud savaşında müslümanlara musibet isabet ettiğinde sahabeler çok şaşırıldı. Peki bu hezimet nasıl vaki oldu?! Onlar müslüman, düşmanları müşrik iken nasıl hezimete uğradılar?! Rasûl (*aleyhisselam*) onların arasındayken nasıl hezimet meydana geldi?! Allah onlara yardımı vadedmiş iken nasıl hezimete uğradılar?!

Allah (*celle ve âlâ*) bunun sebebinin kendi elleriyle işledikleri günah sebebiyle olduğunu açıklamıştır. Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“(Bedir’de müşriklerin başına) iki misli gelen bir musibet (Uhud’da) sizin başınıza gelince mi: “Bu nereden çıktı?” dediniz? De ki: “O (musibet) sizin yanınızdandır/ günahlarınız sebebiyledir.” Şüphesiz ki Allah, her şeye güç yetirendir.”***⁷⁰

69 Şûrâ sûresi, 30. ayet meali

70 Âl-i İmrân sûresi, 165. ayet meali

Allah’u Teâlâ ayette onlara yardım ettiğini ve vaadini doğruladığını, onların ise zaferin meydana gelmesini sağlayacak sebeplerde gevşeklik gösterdiklerini, böylece zaferin hezimete dönüştüğünü apaçık belirtmiştir. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki Allah, size verdiği sözde doğru söyledi. Hani (Allah’ın) izniyle onların kökünü kurutuyordunuz. Çok istediğiniz (zaferi) size gösterdikten sonra bozguna uğradınız, verilen emir hakkında çekiştiniz ve isyan ettiniz. İçinizden kimi dünyayı kimi de ahireti istiyordu. Sonra (Allah) sizi denemek için onlardan çevirdi. (Yenilmeye başladınız. Buna rağmen) sizi bağışladı. Allah, mü’minlere karşı lütuf ve ihsan sahibi olandır.”⁷¹

Yani, and olsun ki Allah size vaad ettiği yardımı gerçekleştirmiştir. Uhud savaşında O’nun izniyle kâfirleri öldürüyordunuz. Ta ki korktunuz, savaştan geri durdunuz ve ihtilaf ettiniz yeriniz de mi durdunuz yoksa ganimet toplamak için yerlerinizi terk mi ettiniz? Aranızdaki peygamber size her ne olursa olsun yerlerinizi terk etmeyin diye emrettiğinde onun emrine isyan ettiniz. Böylece çok istediğiniz (zaferi) size gösterdikten sonra bozguna uğradınız.

Ömer ibnu’l Hattab (*radıyallahu anh*)’ın, Sa’d bin Ebi Vakkas ve yanında bulunan mücahidlere şu mektubu vasiyet olarak bıraktığı aktarılır: “Bundan sonra sana ve beraberindekilere her durumda Allah’tan korkmanızı emrediyorum. Takva, düşmana karşı en üstün hazırlıktır. Savaşta en güçlü malzemedir. Sana ve beraberindekilere şunu emrediyorum; sizden çıkacak olan günahlardan, düşmanlarınızdan sakındığınızdan daha fazla sakının. Bir grubun günahları onlara, düşmanlarından daha tehlikelidir. Müslümanlar, düşmanlarının Allah’a isyanları nedeni ile Allah’tan yardım görüyorlar. Böyle olmasa idi biz onlara güç yetiremezdik. Ne onlar kadar sayımız var ne de gücümüz onların gücü kadardır. Eğer günahta onlarla aynı noktada olursak, güçleri ile bizden üstün olmuş olurlar. Bizdeki farklılıktan ötürü Allah’ın yardımını alamazsak, kuvvetimizle onları yenemeyiz. İyi biliniz ki, bu yolculuğunuzda

71 Âl-i İmrân sûresi, 152. ayet meali

sizin beraberinizde, yaptıklarınızı bilen Allah tarafından görevlendirilmiş melekler vardır. Onlardan haya ediniz! Sakın, Allah yolunda iken Allah'a isyan olan günahları işlemeyin!..”⁷²

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) hezimetin gerçekleşmesindeki hikmeti Uhud savaşı hadisesini anlattığı esnada zikretmiştir: **“Şayet size bir yara dokunduysa hiç şüphesiz (düşman) topluluğuna da yara dokundu. (Mutlak ve daimi galip Allah’tır. İnsanlara gelince) biz bu günleri insanlar arasında döndürür dururuz. Allah, iman edenleri açığa çıkarmak ve sizden şahitler/şehidler edinmek (için böyle yapar). Allah, zalimleri sevmez. (Bu, Allah’ın) iman edenleri temizlemesi ve kâfirleri mahvetmesi içindir.”**⁷³

Allah (*subhanehu ve teâlâ*) hezimetin vuku bulmasında bu ayette birkaç tane hikmet zikretmiştir. İlkine gelince, **“Allah, iman edenleri açığa çıkarmak için böyle yapar”** birinci hikmet budur: Gerçek iman edenlerin ortaya çıkması için mü’minlerin imtihan edilmesidir. Zira doğru olan kimsenin yalancından, mü’min olanın münafıktan ayrılması ancak böylesi imtihanlarla ortaya çıkar. Kuvvet ve temkin halinde ise saflar temyiz edilemez.”

Şeyhu’l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “(Bu ayetteki) hikmetlerden birisi de mü’minin, mü’min olmayanlardan ayrılmasıdır. Zira müslümanlar daima zafer elde etmiş olsalar kim dost kim düşman ortaya çıkmazdı. Çünkü müslümanlar galibiyet elde ettiklerinde herkes dost gibi davranır. Mağlup olduklarında ise düşmanları ortaya çıkar.”⁷⁴

Nitekim Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“İnsanlardan öylesi vardır ki: ‘Allah’a iman ettik.’ der. Allah’ın dini uğruna eziyete uğradığında da, insanların ezasını Allah’ın azabına denk tutar. Şayet Rabbinden bir zafer/yardım gelecek olsa: ‘Kuşkusuz biz, sizinle beraberdik.’ derler. (İyi de) Allah, alemlerin sinesinde olan (iman ve nifağı) en iyi bilen değil mi-**

72 Cemheretu Hutabî'l-Arab, 1/225

73 Âl-i İmrân sûresi, 140-141. ayetler meali

74 El-Akidetu'l Esfahâni, 1/129

dir? (Bunu da mı bilmiyorlar?) Kesinlikle Allah, iman edenleri de münafıkları da bilir (ve imtihanlarla insanların da bilmesini sağlar).”⁷⁵

Allâme İbnu'l Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Sözün özü; hikmeti gereği Allah Teâlâ, nefisleri imtihan eder, dener ve böylece imtihanla iyilerini kötülerinden, dostluğuna ve ikramlarına layık olanı olmayanından ayırır, buna lâayık olan nefisleri imtihan körüğünde temizler, arıtır. Nitekim altın da curufundan ancak ateşte imtihan(tasfiye) suretiyle arınır, saf hale gelir. Nefis aslında cahil ve zalimdir. Cehalet ve zulüm sebebiyle nefiste, çıkarılması eritme ve tasfiyeye muhtaç bir pislik meydana gelmiştir. Bu pislik ya şu dünyada çıkar(kişi kurtulur), ya da cehennem körüğünde. Kul, temizlenip arındırılınca onun cennete girmesine izin verilir.”⁷⁶

İkinci hikmet, “**ve sizden şahitler/şehidler edinmek (için böyle yapar)**” yani cennetin en üst mertebesine ulaşmaları için Allah aranızdan şehidler seçer ve onlara şehadeti ikram eder. Çünkü onlar canlarını Allah'ın rızası için feda ettiler ve sabredip Allah yolunda öldürüldüler.

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Hikmetlerden birisi de, aranızdan şehidler edinmesidir. Zira şehadet mertebesi cennetteki en büyük mertebedir. Kulun şehid olarak ölmesi sevap ve ecir bakımından en yüce ve en mükemmel ölümdür. Şehadet, kulun günahlarına ve nefisine yönelik zulmüne kefarettir. Allah, zalimleri sevmez.”⁷⁷

Üçüncü hikmet, “**(Bu, Allah'ın) iman edenleri temizlemesi içindir.**” yani günahlarını örter ve derecelerini yükseltir.

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Bu hikmetlerden bir başkası da Allah iman edenleri temizlemesi ve onları günahlarından arındırmasıdır. Zira onlar devamlı zafer elde etmiş olsalardı, cezayı ve alçaltılmayı icab eden nefislerde azgınlık ve iman zayıflığı meydana gelirdi.”

75 Ankebut sûresi, 10-11. ayetler meali

76 Zâdu'l Meâd, 3/11

77 El-Akidetu'l Eshahani, 1/129-130

Yine şöyle der: “Mücahid ne zaman yenilgiye uğrasa, Allah’a saygı duyar/itaat eder, boyun eğer, Allah’a günahlarından ötürü tevbe eder, Allah’tan yardım ister ve güç ve kuvvetin yalnızca Allah’tan olduğunu bilerek O’na tevekkül eder.”⁷⁸

Dördüncü hikmet, “*ve kâfirleri mahvetmesi içindir*” yani onları helak eder. Zira her kazandıkları vakit zorbalıkları ve haddi aşmaları da artmıştır. Bu da onların helak olma sebebidir.

Şeyhu’l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Bundan dolayı Allah’u Teâlâ insanları yaptıkları kötü ameller sebebiyle cezalandırır. Kâfir ise, iyi amelleri olduğunda Allah bu iyi amellerine karşılık dünyada onu rızıklandırır. İyilikleri kalmadığında küfrü sebebiyle onu cezalandırır. Kâfirler zafer elde ettiklerinde azgınlık, düşmanlık, şiddetli küfür ve hakkı yalanlama gibi fiiller meydana gelir.”⁷⁹

Müslümanın mağlubiyet konusundaki tavrına gelince, Allah’u Teâlâ bunu Uhud Savaşı hakkında nazil olan ayetler bağlamında açıklamıştır.

İlk olarak: Nefsi suçlayıp, ayıplarını ve başına gelen musibetlerin günahlarından dolayı olduğunu düşünerek onlardan tevbe eder, mağfired diler, kendini gözden geçirir ve hatalarını düzeltir.

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “**Başınıza gelen her musibet, ellerinizle kazandığınız (günahlar) sebebiyledir. Hem (Allah) çoğunu da affeder.**”⁸⁰

78 El-Akidedu’l Esfahani, 130/1

79 El-Akidedu’l Esfahani, 131/1

80 Şûrâ sûresi, 30. ayet meali

Uhud savaşı hakkında da Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“(Bedir’de müşriklerin başına) iki misli gelen bir musibet (Uhud’da) sizin başınıza gelince mi: “Bu nereden çıktı?” dediniz? De ki: “O (musibet) sizin yanınızdadır/günahlarımız sebebiyledir.” Şüphesiz ki Allah, her şeye güç yetirendir.”**⁸¹

İkinci olarak: Müslüman mağlubiyetin önünde tam bir iman ve tam bir kesinlikle durur. Bu mağlubiyet onu sarsmaz, gerisin geriye döndürmez, zayıf düşmez ve küçük düşmez, düşmana karşı zelil olmaz ve cihadını bırakmaz. Nitekim Allah’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Nice nebiyle beraber birçok Rabbani (âlim ve mücahid) savaştı. Allah yolunda başlarına gelen sıkıntılar nedeniyle gevşekliğe düşmediler, zayıflamadılar ve (düşman karşısında) alçalmadılar. Allah, sabredenleri sever. (Başlarına gelen sıkıntılarda) sadece şöyle söylemekle yetindiler: “Rabbimiz! Günahlarımızı ve işlerimizde var olan aşırılıklarımızı bağışla! Ayaklarımızı sabit kıl! Kâfirler topluluğuna karşı bize yardımcı ol.”⁸²

Üçüncü olarak: İmanla yükselmek. Bunun anlamı, mü’min imanıyla teselli olur ve onunla kalkınır. Böylece musibetlere aldırış etmez ve uzuvlarından öteye geçmez... Kendisinin mü’min olduğunu ve düşmanın kâfir olduğunu, hak üzere ve düşmanın batıl üzere olduğunu, akıbetinin cennet ve düşmanın ise cehennem olduğunu düşündüğünde imanı ile gurur duyar, başına gelen musibetler hafifler ve hüznüleri yok olur. Eğer her şeyini kaybeder ve imanı kalırsa kazanan odur ve güzel akıbet er ya da geç O’nundur.

Allah’u Teâlâ, Uhud savaşıdan sonra mü’minleri teselli ederek şöyle buyurdu: **“Gevşemeyin, üzülmeyin! Şayet inanıyorsanız üstün olan sizlersiniz.”**⁸³

81 Âl-i İmrân sûresi, 165. ayet mealı

82 Âl-i İmrân sûresi, 146-147. ayetler mealı

83 Âl-i İmrân sûresi, 139. ayet mealı

Aynı şekilde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), Uhud günü Ebu Süfyan ‘Hubel Yücelsin’ dediği esnada imanıyla teselli buldu. Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) **"Buna cevap vermeyecek misiniz!"** dedi. Ashab: "Ne diyelim?" diye sordu. **"Deyin ki: Allah en yüce ve en değerli olandır."** Ebu Süfyan: Bizim Uzza'mız var sizin ise Uzza'nız yok! dedi. Allah Rasûlü: **"Cevap vermeyecek misiniz"** dedi. Ne diyelim dediler. **"Deyin ki: Allah bizim mevlamızdır. Sizin ise mevlanız yoktur"**. Ebu Süfyan: "Güne gün! (Uhud Bedir'e karşılıktır.) Harb (elden ele geçen) kova gibidir! Ömer (radiyallahu anh) cevaben şöyle dedi: "Hayır eşitlik yok! Bizim ölülerimiz cennette, sizinkiler cehennemde!"

İmam Ahmed el-Müsnedinde naklediyor, Uhud günü müşrikler çekilince Rasûlullah; **"Saflarınızı düzeltin de, Allah'a hamdu senada bulunayım"** buyurdu, sonra şöyle dedi; **"Allah'ım! Hamdın tamamı sana aittir. Senin ihsanına kimse karşı çıkamaz. Senin tuttuğunu da kimse alamaz. Sapıtığımı kimse hidayete erdiremez. Hidayete erdirdiğini de kimse sapıtamaz. Verdiğini kimse engelleyemez ve engellediğini de kimse veremez. Uzaklaştırdığını da kimse yaklaştıramaz. Allah'ım bize bereket, rahmet, fazl ve rızkıyı ihsan eyle. Allah'ım! Değişmeyen ve zeval bulmayan nimetini istiyorum. Allah'ım! Yokluk gününde yardımını, korku gününde emniyetini istiyorum. Allah'ım! Bize verdiğin ve vermediğin şeylerin şerrinden sana sığınırım. Allah'ım bize imanı sevdin ve onu kalbimizde süsle. Bizlere küfrü, fıskı ve isyanı kötü göster ve bizi hak yolda olanlardan kıl. Allah'ım! Bizleri müslüman olarak öldür ve müslüman olarak dirilt. Bizi aldatılmadan ve zelil olmadan salihler zümresine ilhak eyle. Allah'ım! Peygamberlerini yalanlayıp senin yolundan insanları alıkoyanları da helak et. Azabını ve cezayı onların üzerine indir. Allah'ım! Kendilerine kitap verilen kâfirleri helak et."**⁸⁴

84 El-Musned 3/424. Elbani hadise sahih demiştir.

O halde kibrin hakikatini ve imanla ayakta durmak ve imanla teselli bulmanın manasını öğrenmek için bu hadisi kelimesi kelimesine tefekkür et. Ta ki düşmanların tahakkümünden ve üstünlüğünden sonra başına geleceklerin için daha kolay görünür olsun. Beldelerde hakimiyeti ele geçirmeleri seni aldatmasın. Güzel akıbet takva sahiplerinin, çemberin ise kâfirlerin aleyhine olduğunu hatırla. Allah'tan seni kendi dininin ve devletinin yardımcılarından kılmasını diliyorum.

12- CİHADDA BEY'AT

Bey'at sözlükte sözleşme ve anlaşma manasına gelmektedir. İbnu'l Esir (*rahimehullah*) şöyle der: “Bey'at; sözleşme ve anlaşma anlamındadır. Sanki her iki tarafyanındaki samimiyetini, itaatini ve gizli halini karşı tarafa satmıştır.”⁸⁵

Bu, müslümanların imamına olan bey'ata has değildir. Nitekim hadislerin zahiride bu yöndedir. Cihad emirleri içinde caizdir. İmam Buhari (*rahimehullah*) şöyle der, “Savaşta Firar Etmeme Noktasında Bey'at Babı”.

Bazıları, Allah'ü Teâlâ'nın şu sözünden dolayı **“Andolsun ki o ağacın altında sana biat ettikleri zaman, Allah mü'minlerden razı olmuştur.”**⁸⁶ ölüm üzerine bey'at derler. Hatta iyiliği emredip, kötülükten alıkoymak ya da Kur'an ezberleme vb. birçok salih amellerde de caizdir.

Mücahidler sabretme, kaçmama ve sebat etme üzerine biatleşirler. Cihad emrinin bu tür bey'ati savaşanlardan alması caizdir. Ancak bu durumu savaş alanının dışına çıkaramaz. İmamet'ul Uzma (İslam'da devlet başkanlığı) hükümlerini edinemez.

İmam'a olan bey'at, cihad emirine olan bey'atten hükümler ve şartlar açısından birçok yönden farklıdır.

85 En-Nihaye fi Ğaribi'l Eser, 1/451

86 Fetih sûresi, 18. ayet meali

13- DEVLETİ İKAME ETMEK

Yukarıda birinci hakikatte geçtiği üzere cihadın en büyük gayesi, Allah'ın kelimesini yüceltmektir. Bunun anlamının şeriatın hakim ve egemen olması ve bunun da İslam Devleti'nin ikame edilmesi anlamına geldiğini belirtmiştik. Bu sebeple gönüllü olarak bu doğrultuda hareket etmeyen mücahidin cihadı batıldır ve ameli de boşa gitmiştir.

Ama bu demek değildir ki, sahiplerinin zihinlerinden başka hiçbir gerçekliği ve varlığı olmayan devletler kurulacak, sonra bununla insanlar imtihan edilecek, şeriat hükümleri kendilerine uygulanacak ve sahiplerine büyük imamet(halife) ahkâmı verilecek böylece mücahidler, düşmanlarını bırakıp kendileriyle uğraşacak, diğer hiziplere -İslamî hizipleri kastediyorum- ihanet edecek ve cihadlarına engel olacak kesinlikle bu kast edilmemektedir.

Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır: **“(O Allah'ın yardım ettiği kimse-ler) kendilerine yeryüzünde iktidar verildiğinde namazı dosdoğru kılar, zekâtı verir, iyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. İşlerin akıbeti (onlar hakkında nihai karar) Allah'a aittir.”**⁸⁷

Devletin ikamesi için yeryüzünde temkin sahibi olmak şarttır. Temkin; orada dilediğini yapabilmeye muktedir olma manasındadır. İmam ise, müslümanların(ehlu'l hal ve akd ya da çoğunluğun) seçtiği makul birisi olması gerekir.

87 Hac sûresi, 41. ayet meali

Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) var olmayan, meçhul, otoritesi olmayan ve aslen herhangi bir şeye kudreti olmayan kişilere itaati emretmemiş bilakis insanların yönetimine güç yetirebileceği otoritesi olan malum ve mevcut emirlere itaat etmeyi emretmiştir.”⁸⁸

Temkin sahibi olmayan devlet ise ayakta/uyanık rüya görmektir. Müslümanların seçmediği imam ise zorla yönetme meşruiyeti kazanan bir zorbadır. İnsanların bunların tümüyle imtihan edilmesi hatadır. Mücahid kardeşlerimin bu sürgüye düşmelerini yakıştıramıyorum. Onlar ki; sadece bu dine yardım ve Allah’u Teâlâ’nın kelimesinin yüce olması için yola çıktılar. Onlara gereken ilim ehlinde güvenilir olanlarına müracaat etmeleri ve onlara bu konuda doğruyu sormalarıdır. Allah’a yemin ederim ki ben, onlar için sadece hayrı istiyorum. Bunları da yalnızca onlara nasihat etmek ve şefkat göstermek için söyledim. Allah’tan hakkı bizlere hak olarak göstermesini ve ona tabi olmakla rızıklandırmasını ve batılı da batıl olarak gösterip ondan ictinap etmekle rızıklandırmasını istiyorum.

88 Minhecu’s Sunne, 1/115

14- MÜCAHİD NEBİ

İbni Ömer (*radıyallahu anh*) aktarıyor: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: **“Ben, şirk koşulmadan yalnızca Allah’a ibadet edilsin diye kıyametin eşiğinde kılıçla gönderildim. Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kılındı. Alçaklık ve küçüklük emrime muhalefet eden için kılındı.”**⁸⁹

Cihad, Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in daveti ile ilişkilidir. Allah ona bir aylık mesafeden korku vesilesiyle yardım etmiştir. O, savaşçı ve güler yüzlü, mücahidlerin imamı ve insanların en cesuruydu. Sahabeler korku şiddetlendiğinde ona sığınırldı. Sahabelerin en cesuru onun yanında bulunan kimseydi.

Önceki kitaplarda kendisinin ve ümmetinin cihadı ile nitelendirilirdi. İbnu’l Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “İlk kitaplarda yer alan şu sıfatında ‘izzeti omuzları üzerindedir’ kılıcı kuşandığının alameti bulunmaktadır. Aynı şekilde bu kitaplarda kendisinin ve ümmetinin kılıçları kuşanmasıyla nitelendirildiği bulunmaktadır. Nitekim bazı Zebur sûrelerinin bazılarında şöyle geçmektedir: *“Bundan dolayı Allah seni ebedi olarak bereketli kılmış. Öyleyse ey seçkin kuşan kılıcını beline. Kılıcın sivridir ve halklar ayaklarının altına serilir.”*

Davud (*aleyhisselam*)’dan sonra nebimizin dışında hiçbir peygamber kılıcını kuşanmamış, topluluklar ayakları altına kapanmamış ve şeriatı heybet/korku ile ilişkilendirilmemiştir. Nitekim Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: **“Bir aylık mesafeden korku ile yardım olundum.”**

89 İmam Ahmed rivayet etmiştir. Elbani tashih etmiştir.

Zebur'da Rasûlullah'ın ümmetinin vasfı şöyle geçmektedir: "O'nun ümmetinden olanlar kurtulur. Allah ona zaferi vermiş ve ümmetinden salih olanları kerametle desteklemiştir. Allah'ı yanları üzerine tesbih ederler ve yüksek sesle O'nu tekbir ederler. Ellerinde iki tarafı keskin kılıçlarla Allah'a ortak koşan topluluklardan intikam alırlar. Bu sıfatlar Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ümmeti için geçerlidir."⁹⁰

Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in cihadı ve askeri seferleri onun güzel siretinin en büyük ve en önemli bölümüdür. On senelik Medine döneminde Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yirmi yedi kez savaşmış ve elli altı seriyye göndermiştir. Bu da sene de en az iki kere savaşa çıktığı ve en az beş kere seriyye gönderdiği manasına gelmektedir.

Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in savaş seferlerinde birçok hükümler, ibretler ve dersler vardır. Zühri (*rahimehullah*) şöyle der: "Megazi ilminde, hem dünya hem de ahiret ilimleri mevcuttur." Ali ibnu'l Huseyin (*rahimehullah*) şöyle der: "Bizler Kur'an'dan sûreleri öğrendiğimiz gibi Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in megazilerini öğrenirdik."

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: "**Ümmetime ağır gelmeyecek olsaydı, hiçbir seriyyeden geri kalmaz, hepsine katılırdım. Allah yolunda öldürülmeyi, sonra diriltilmek tekrar öldürülmeyi yine diriltilip tekrar öldürülmeyi isterdim.**"⁹¹

Allah'u Teâlâ bizlere Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'e cihadında ve bütün işlerinde uymamızı emretmiştir. "**Andolsun ki sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü uman ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah Rasûlünde güzel bir örneklik vardır.**"⁹²

90 El-Furusiyye, 159-160

91 Buhari, Ebu Hureyre hadisi

92 Ahzab sûresi, 21. ayet meali

Âllame İbni Kesir (*rahimehullah*) şöyle der: “Bu ayeti kerime Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e sözlerinde, fiillerinde ve bütün hallerinde uymamız noktasında büyük bir asıldır/delildir. Bundan dolayı Allah (*tebareke ve teâlâ*) insanlara Ahzab günü sabrı, tahammülü, ribatı, cihadı ve Rabbi (*azze ve celle*)’den kurtuluşu beklemesi konusunda Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e uymayı emretmiştir. Allah’ın salavatı ve selamı kıyamet gününe kadar onun üzerine olsun. Bundan dolayı Allah’u Teâlâ, Ahzab günü tedirgin olan, sıkılan, sarsılan ve telaşlanan kimselere şöyle dedi: **“Andolsun ki sizin için Rasûlullah’ta güzel bir örneklik vardır”** yani: O’na uymanız ve ahlakına tabi olmanız gerekmez mi? ⁹³

15- MÜ'MİNLERİ MÜJDELE!

Allah'ü Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ve sevdiğiniz bir şey daha Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Mü'minleri müjdele.”**⁹⁴

Bu ayeti kerimede Allah (*subhanehu ve teâlâ*) nebisine mücahid mü'minleri düşmanlarına karşı zafer ve fetih ile müjdelemesini emrediyor. Öyleyse ey mücahidler yakın zaferle sevinin. Şüphesiz Allah vaadinden dönmez. Ve müjdelenin! Her ne zaman sıkıntı şiddetlense ve musibet büyük olsa o halde zafer ve ferahlık yaklaşmıştır. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyuruyor: **“Artık elçiler ümitlerini kesip, yalanlandıklarını sandıklarında, yardımımız onlara gelmiş ve dilediklerimiz kurtarılmıştı. Azabımız, günahkar topluluktan geri çevrilmez.”**⁹⁵

İbni Kesir (*rahimehullah*) şöyle der: “Allah'ü Teâlâ yardımının Rasûllerin (*Alah'ın salavati ve selamı hepsinin üzerine olsun*) üzerine inmesinin hal/vaziyet sıkıntıya düştüğü ve kurtuluşun Allah'tan en ihtiyaç duyulduğu vakitte beklenildiği esnada geleceğini zikretmektedir.”

Sevinin, zira Allah cihadınızı zayi etmeyecektir. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmaktadır: **“Allah, kendi yolunda öldürülenlerin amellerini boşa çıkarmayacaktır.”**⁹⁶

Cumhur kâtelu(savaşmış olanlar) diye okumuştur. İmam Taberi (*rahimehullah*) şöyle der: “Ey! Mü'minler sizden Allah'ın dini ve Rasûlü Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i kendisi sebebiyle gönderdiği hidayete yardım etme nok-

94 Saf sûresi, 13. ayet mealı

95 Yusuf sûresi, 110. ayet mealı

96 Muhammed sûresi, 4. ayet mealı

tasında Allah'ın düşmanları kâfirlere karşı savaşanlar “Allah **onların amellerini boşa çıkarmayacaktır**” Allah, kâfirlerin amellerini boşa çıkardığı gibi onların dünyada yaptıkları amelleri boşa çıkarmayacaktır.”

İbni Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Her kim Allah'ın Rasûlüne yardım etmeyeceğini, işini tamamlamayacağını, onu ve ashabını düşmanlarına karşı desteklemeyeceğini, muzaffer kılmayacağını ve onları desteklemeyeceğini ve dinine ve kitabına yardım etmeyeceğini, şirki tevhide ve batılı hakka üstün tutacağına öyle ki tevhid ve hak bir daha kâim olamayacak şekilde ortadan kaybolacak diye zanda bulunursa Allah'a karşı kötü zanda bulunmuş ve ona kemaline, celaline ve sıfatına yakışmayanı nispet etmiş olur. Şüphesiz hamdı, izzeti, hikmeti ve ilahlığı bunu kabul etmemektedir. Aynı şekilde ordusunun ve hizbinin zelil olmasını ve müşrik düşmanlarının istikrarlı zaferini, devamlı galibiyetini kabul etmemektedir. Her kim bunu böyle zannediyorsa öyleyse Allah'ı, isimlerini, sıfatlarını ve kemalini tanımamıştır.”⁹⁷

Ey kahraman mücahidler! Allah'ü Teâlâ'nın sünnetinde hiçbir değişme ve dönüşme yoktur. O, dinine yardım eden ve vaadini gerçekleştirendir. Size gerekli olan Allah'ü Teâlâ'ya karşı takvalı olmanızdır. Zira takva, en hayırlı azıktır. Ve düşmanlarınıza karşı hazırlık yapmanız gerekir. Birbirinizle çekişmeyin; yoksa korkuya kapılırsınız da gücünüz gider. Bilin ki; zafer sabırla, ferahlık zorlukla beraberdir. Ve her zorlukla beraber kolaylık vardır.

Ve siz ey müslümanlar! Kardeşlerinize gücünüz yettiğince malınız ve canınız ile yardım etmeniz gerekir. Ve ırzlarınızı ve kanlarınızı koruyan kardeşlerinize dua etmeniz gerekir. Bu hususta kimsenin özü yoktur.

BİR ŞİİR

Şayet hibe edeceğin atın veya malın yok ise

Öyleyse sözlerin yardım etsin

Bilin ki; Allah size muhtaç değildir.

Nefisleriniz için iyilikten her ne takdim ettiyseniz onu Allah katında bulursunuz.

Şüphesiz Allah işinde galip olandır. Ancak insanların çoğu bunu bilmezler.

Allah'ım! Ey bulutları yürüten, ey kitabı indiren ve ey toplulukları helak eden senin yolundan alıkoyan düşmanlarını sana havale ediyoruz..

Allah'ım! Onlara ait hiçbir bayrağı yükseltme ve hiçbir gayelerini gerçekleştirmeye. Onları kendilerinden sonra gelenlere ibret kıl.

Allah'ım! Senin yolunda olan mücahidlere yardım et.

Allah'ım! Onların atışlarını isabetli kıl. Ayaklarını sabit kıl. Kalplerini birleştir.

Şehidlerini kabul et. Yaralılarına şifa ver ve esirlerinin esaretini çöz.

Allah'ım! Onların saflarını birleştir. Kalplerini birleştir. Ve kelimelerini birleştir.

Allah'ım! Onlara büyük bir destekle yardım et.

Allah'ım! Onların işlerini üstlen/idare et.

Kırgınlıklarını gider ve zayıflarına merhamet et.

Allah'ım! Onlara yardımcı, destekçi, veli ve dost ol.

Allahumme Âmin/Allah'ım kabul et.

الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

www.ilimvecihad.com